

1

พระพาย

บายแก่ๆ ของวันเสาร์กลางเดือนที่เจียบสังกัด เป็นธรรมดาของวันพิเศษวันนี้ที่ทุกบ้านจะต่างพร้อมใจกันล้างจานซามให้สะอาด เก็บข้าวของต่างๆ ให้เป็นระเบียบ และออกไปสถานที่นัดพบเพื่อฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์ หรือแม้แต่จ้างมองถ่ายทอดสดการออกรางวัลสลากกินแบ่งรัฐบาลจากหน้าจอเล็กๆ ของโทรทัศน์มือถือของใครของมัน และร่วมลุ้นไปด้วยกัน แม้สุดท้ายแล้วหนังสือพิมพ์ทุกฉบับจะตีพิมพ์เลขที่ถูกรางวัลทั้งหมดในวันถัดไปอยู่แล้วก็ตาม แต่การได้ร่วมลุ้นรางวัลใหญ่ไปพร้อมๆ กับเพื่อนฝูงญาติมิตรก็ดูจะเป็นอะไรที่น่าตื่นเต้นดี

ในเวลาประมาณบ่ายสามโมงกว่าๆ หญิงสาวคนหนึ่งเอื้อมมือเล็กไปเปิดวิทยุเครื่องเก่าสมัยที่ยังใช้ถ่านไฟฉายก้อนโต หน้าตาของหลอดน้ําลม สองแก้มอูมเต็มไปด้วยแป้งเด็กสีขาวที่พอกจนหนา ทรงผมสั้นจู่เหมือนสาวมาดแมน แต่สวมเสื้อคอกระเช้ากับกางเกงวอร์มขายาว สีแดงยี่ห้อดัง หล่อนนั่งอยู่บนแคร่ไม้สักขนาดใหญ่ที่ปูเสื่อกกไว้นัยน์ตาเหม่อลอยของหล่อนจ้องมองออกไปยังเบื้องหน้าอย่างไร้จุดหมาย ในขณะที่หญิงสาวคนหนึ่งเดินเข้ามาพร้อมกับจานกระเบื้องสีขาวใส่แตงโม หั่นชิ้นพอคำไว้จนเต็ม

“หวยออกล่า” (หวยออกกรียัง)

แกถามหญิงสาวในชุดเสื้อคอกระเช้า ทว่าอีกฝ่ายไม่หือไม่อือ
หล่อนยังคงจ้องมองไปยังทิศเดิมแน่นิ่งอยู่อย่างนั้น แกจึงยกจานแดงโม
ที่เย็นจ๋าไปวางไว้เบื้องหน้าของผู้เป็นหลานสาว

‘อู๋ยตา’ ‘ป๋าตา’ หรือ ‘ยายดวงตา’ เป็นเจ้าของหอพักเก่าแก่แห่งนี้ ว่ากันว่าก่อนที่จะมันจะเป็นหอพักสำหรับนักศึกษาเช่นปัจจุบัน สถานที่แห่งนี้เคยเป็นที่พักชั่วคราวให้กลุ่มสัมปทานป่าไม้มาก่อน ก่อนจะร้างหลังสิ้นสุดสงครามและสัมปทานต่างๆ ถูกยกเลิก ตกทอดมาจนกระทั่งถึงมือแก และดูเหมือนมันจะเป็นสมบัติเพียงไม่กี่ชิ้นที่พ่อกับแม่ของแกทิ้งไว้ให้ แกจึงเลือกที่ผืนนี้ไว้สำหรับอยู่อาศัย และยกที่ดินเปล่าซึ่งอยู่ถัดออกไปทางตะวันตกให้น้องชาย

แรกเริ่มเดิมทีป่าดากีเพียงทำความสะอาดกับเปลี่ยนไม้เก่าที่
 ผุพังให้เป็นไม้ใหม่เท่านั้น แล้วเปิดเป็นร้านขายกล้วยเดี่ยวลูกชิ้นขามละ
 ห้าบาทสิบบาท และเพราะแกมีฝีมือทางด้านการทำอาหารลูกค้าจึง
 ตัดใจรสชาติกล้วยเดี่ยวของแกจนขายดิบขายดี แกได้พบกับสามีที่เป็น
 นายช่างใหญ่จากเมืองหลวง แต่ก็ดูเหมือนเขาจะไม่ได้เป็นสามีที่ดีสัก
 เท่าไหร่ ครั้นพองานก่อสร้างของเขาแล้วเสร็จก็พลันหอบข้าวหอบของ
 ทั้งแกไป หลงเหลือไว้เพียงสิ่งมีชีวิตหนึ่งให้แกอุ้มท้องเล่นไปอีกเก้าเดือน

แต่คนอย่างป้าตาหรือจะยอมให้โชคชะตากลับแล้ง แยกยังคงทำงานหนักขึ้นและให้กำเนิดเด็กน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มน่ารัก แกตั้งชื่อง่ายๆ ว่า ‘สายหยุด’ เลี้ยงดูฟูมฟักให้สาวเจ้าเติบโตใหญ่ เพียงแต่ยังเติบโตขึ้น สายหยุดยิ่งเนื้อหอมขึ้นเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นชายใดทั้งในหมู่บ้านหรือต่างหมู่บ้านก็มักจะแวะเวียนมาเที่ยวหาจนหัวกระไดบ้านป้าตาไม่แห้ง เป็นอยู่อย่างนั้นจนป้าตาต้องไล่ตะเพิดกลับไปบ้างก็มี กระทั่งสายหยุดอายุได้ 15 ปี หล่อนจึงขอไปหางานทำในเมืองกรุง

ข่าวคราวเจ็บหายไปกว่าสิบปี ลูกสาวตัวดีกลับมาพร้อมกับ

ห้องที่โตเกินกว่าจะทำงานไหว มาทราบข่าวภายหลังว่าสายหยุดถูก
หลอกให้ทำงานขายบริการ เป็นเครื่องบำเรอกามตั้งแต่เข้ายันเย็นอยู่
กว่าหลายขวบปี นานวันเข้าสายหยุดเองก็เริ่มชินชา ใช้ชีวิตอยู่กับงาน
นั้นอย่างกับว่ามันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตไปเสียแล้ว กระทั่งเกิดพลาด
พลั้งตั้งท้อง

สิ่งเดียวที่สายหยุดคิดได้คือกำจัดเด็กในห้องออกไปให้ได้เร็ว
ที่สุดเพื่อที่หล่อนจะได้เริ่มงานอย่างไม่มีอะไรติดขัด พยายามกินยาขับ
ครั้งแล้วครั้งเล่า ทว่าเด็กในห้องก็ไม่ยอมหลุดออกมาเสียที ถึงขนาด
ว่าไปนั่งรออยู่ในห้องหมอของคลินิกทำแท้งเถื่อน จะขึ้นเขียงอยู่รอมร่อ
แต่คนไข้เตียงข้างๆ ดันเสียเลือดมากจนตกเลือดตายคาหาที่ยังที่ตั้งอยู่
ห่างจากสายหยุดเพียงผ้า màn สีเขียวบางๆ กันเท่านั้น

สายหยุดกลัวจนต้องหนีหัวซุกหัวซุนออกมาจากคลินิก ยอมให้
เด็กน้อยได้เกิดตามความต้องการ และคนเดียวที่สายหยุดคิดถึงใน
ยามลำบากเช่นนี้ก็คือจะมีเพียงผู้เป็นแม่คนเดียวเท่านั้น ทว่าไม่กี่เดือน
หลังจากที่สายหยุดกลับมา หล่อนกลับดูเหมือนไม่ได้สนใจใยดีลูกใน
ท้องสักเท่าไร อาหารการกินในแต่ละมื้อก็กินในแบบที่อยากจะกิน
ทั้งยังดื่มสุราเมามาไปกับเพื่อนฝูง กระทั่งคืนที่หล่อนเจ็บท้องจะคลอด
พวกพ้องของหล่อนเป็นคนพาหล่อนไปทิ้งไว้ยังโรงพยาบาลประจำ
ตำบล ก่อนจะแยกย้ายไปและปล่อยให้ป่าตามมาเฝ้าที่หลัง

ไม่กี่ชั่วโมงเด็กน้อยก็พลันลืมตาดูโลก เจ้าตัวเล็กเกิดมาด้วย
ร่างกายที่แข็งแรง เพียงแต่เคราะห์ให้ข้ากรรมชด...เมื่อหมอแจ้งให้ทราบ
ว่าพัฒนาการทางสมองของหนูน้อยจะไม่ใช่ไปตามปกติ ป่าตาโมโห
จนแทบทำเอาโรงพยาบาลประจำตำบลแตก ออกปากชี้หน้าด่าหมอ
ทันทีว่าอย่าให้แก่ได้พบเจอหมอคนนี้ได้เป็นอันขาด ไม่เช่นนั้นแกละ
เอาเลือดหัวหมอออกมาล้างเท้า ด้วยโกรธเคืองที่หมอพูดจาพล่อยๆ
หาว่าหลานแกละเป็นเด็กไม่สมประกอบ ทั้งๆ ที่เด็กเองก็เกิดมาท่าทาง

แข็งแรงแท้ๆ

แม้หมอมจะเอย่ทุกอย่างด้วยหลักการและความเป็นจริงก็ตาม
แกก็ยังคงเชื่อว่าหลานสาวจะเป็นปรกติ กระทั่ง ‘สร้อยมาลา’ หรือ
‘หนูสร้อย’ เติบโตขึ้น...

ต้องยอมรับว่าสร้อยมาลาเป็นเด็กที่มีพัฒนาการทั้งทางร่างกาย
และสมองช้ากว่าเด็กทั่วๆ ไป กว่าที่จะตั้งไข่หรือเดินเตาะเตาะได้ก็ปาไป
เกือบ 5 ขวบแล้ว ไม่ต้องนับเรื่องการพูดจา เพราะกว่าจะเอย่ได้คำแรก
ก็เล่นเอาป่าตาท้อไปเช่นกัน ยิ่งไปกว่านั้นคืออาการผิดปกติอย่างเช่น
เมื่อมีใครก็ตามเริ่มพูดคุยด้วย สร้อยมาลาจะเงิบกริบไม่ตอบกลับเลย
แม้แต่ประโยคเดียว หล่อนจะนั่งนิ่งอยู่อย่างนั้นเป็นชั่วโมงๆ

คนที่คอยดูแลสร้อยมาลาก็เห็นจะมีแต่ป้าตาคนเดียวเท่านั้น
เพราะหลังจากที่สายหยุดคลอดลูก หล่อนก็เก็บข้าวเก็บของออกจาก
บ้านไปตั้งแต่เช้ามืด ทั้งๆ ที่แผลของหล่อนยังไม่สนิทดีเสียด้วยซ้ำ
ป้าตาจำต้องเลิกขายกล้วยเตี่ยวมาดูแลหลานสาวเต็มเวลา แม้หลายครั้ง
หลายคราหญิงชราคนนี้จะท้อแท้ต่ออุปสรรคต่างๆ ไปบ้างก็ตาม แต่
สิ่งเดียวที่ทำให้แกสู้ต่อดูเหมือนจะเป็นสร้อยมาลา หลานสาวของแก
คนนี่แหละ...

ในความมืดมิดที่มืดที่สุด อาจมีข้อดีตรงที่เรามักจะมองเห็น
แสงสว่างได้ชัดเจนขึ้น แม้มันจะเป็นแสงสว่างเพียงน้อยนิดก็ตาม เมื่อ
มีข่าวมาว่าในละแวกหมู่บ้านจะมีวิทยาลัยเอกชนมาเปิด ป้าตาจึงได้ที่
ปรับเปลี่ยนบ้านเก่าที่มีโครงสร้างเป็นห้องพักอยู่แล้วให้กลายเป็น
หอพักไม้สูงสองชั้น เปิดให้นักเรียนนักศึกษาเข้าพักในราคาถูก และ
เพราะมันอยู่ใกล้กับวิทยาลัย หอพักไม้แห่งนี้จึงเต็มตลอดปี

“ถูกหวย ถูกหวย”

สองมือเล็กของสร้อยมาลาในวัย 20 ปีปรบมือร่วมลั่นไปกับยาย
ในขณะที่ป้าตาหยิบสลากกินแบ่งรัฐบาลกว่าสิบใบและโพยหวยใต้ดิน

ใบเล็กๆ ออกมาจากย่ำมสีแดง มันดูจะเป็นความหวังลมๆ แล้งๆ สำหรับชาวบ้านตาดำๆ ที่ต้องการรวยทางลัด แต่อย่างไรเสีย หากถูกรางวัลขึ้นมาก็ถือว่าได้เงินมาโดยไม่ต้องลงแรงอะไรเลย มีหน้าซ้ำสร้อยเองก็ดูจะเป็นตัวนำโชคของยาย เพราะใบไหนที่สร้อยหยิบขึ้นมาใบนั้นมักจะถูกรางวัลอยู่บ่อยๆ

แต่ยังไม่ทันที่เสียงจากวิทยุจะประกาศออกรางวัล รถมินิแวนสีดำคันใหญ่ก็พลันแล่นเข้ามาจอดเทียบทางเข้าหอพัก ป้าตาหรือตามองอย่างสงสัย กระทั่งมั่นใจแล้วว่ารถคันนั้นต้องเป็นรถของคนที่ไม่รู้จักเป็นแน่

ประตูเลื่อนบานหนาเปิดออก และมันเป็นจริงดังคาดเมื่อชายคนขับรถรีบกุลีกุจอลงมาช่วยพยุงหญิงสาวคนหนึ่งลงจากรถ เธอมีเรือนผมยาวที่ถักเปียไว้ด้านหลัง สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวตัวสั้นไม่มีลวดลาย กับกระโปรงยาวสีเขียวมะกอก เธอสวมรองเท้าผ้าใบคู่ใหญ่สีเดียวกันกับกระโปรง หอบหิ้วเอกสารมากมายลงจากรถพร้อมกับกระเป๋าดูเดินทางใบใหญ่สองสามใบ

“โธ๊ะ!! มาละกำ!” (โธ๊ะ!! มาแล้วเหรออ!)

ยารวดดวงตาตะโกนถาม หญิงชราอายุ 65 ปีพลันขยับลงจากแคร่ใหญ่ สอดเท้าเล็กๆ ลงไปในรองเท้าแตะสีมอซอเพื่อจะเดินไปทักทายคนบนรถ แต่ยังไม่ทันที่แกจะเดินไปถึง รถมินิแวนคันใหญ่นั้นก็พลันแล่นออกไปเสียแล้ว ทิ้งไว้เพียงหญิงสาวอายุ 19 ปีผู้มีศักดิ์เป็นหลานของแกอีกคนกับสัมภาระมากมาย ส่วนแม่ของเธอที่นั่งอยู่บนรถตู้ก็จากไปโดยไม่พูดจาฝากฝังอะไรกับใคร

“โคะ! อันนี้ล้อเหลือ ใจก่อตึงบะมาปากฮอดกูกะ! เอาลูกมาละละก่อไปอื้อ!” (โห! อะอะไรจะขนาดนั้น ไม่คิดจะพูดคุยกับหนูน้อยเหรออ เอาลูกมาทิ้งไว้แล้วก็ไปอย่างนี้เนียนะ!)

ป้าตาก่นด่าไล่หลังรถมินิแวนสีดำคันนั้นทันที ทำเอาสาวเจ้าที่

ยืนอยู่กับกองข้าวของทำได้เพียงยิ้มแห้งๆ เท่านั้น

“สวัสดิ์ค่ะ ป้าตา” ร่างบางพนมมือไหว้ ทำเอาป้าตารับยกมือ
รับไหว้แทบไม่ทัน

“ป๊ะๆ เข้าไปกินน้ำกินท่าก่อน หียยย~ อีจวนนี่มันตึง...” (ปะๆ
เข้าไปกินน้ำกินท่าก่อน หียยย~ คนอย่างอีจวนนี่มัน...)

แกเอ่ยกับหลานสาว พลงช่วยหอบข้าวหอบของบางอย่างที่แก
พอจะยกไหวเข้ามาวางไว้ข้างแคร่ ริมฝีปากกระจิดที่กัดกันได้เจ็บแสบ
เสมอมา ยังคงพำบนแม่ของหลานคนนี้ไม่เลิก

“พระพาย!” สร้อยมาลาโบกมือทักทายผู้มีศักดิ์เป็นน้ำของ
หล่อนน้อยๆ

หญิงสาวผมเปียก็โบกมือทักทายตอบ “สร้อย! สบายดีมั๊ย”

“พระพาย” ถามหลานสาวผู้มีอายุมากกว่าเธอด้วยรอยยิ้มหวาน
และมันทำให้สร้อยเจี๊ยบกริบตันที่

“อ้าว เจี๊ยบไปซะแล้ว” พระพายเอ่ยต่ออย่างเก้อเขิน เธอไม่ชิน
กับท่าทางของสร้อยมาลาเสียที แม้จะรู้อยู่แก่ใจว่าการโต้ตอบจะทำให้
อีกฝ่ายเจี๊ยบลง แต่ถ้าไม่ตอบกลับไปมันก็ดูจะเสียมารยาทแปลกๆ

“มาๆ กินน้ำๆ เอ๊ะ นี่บะเต้า” (มาๆ กินน้ำๆ อะ นี่แดงโม)

ป้าตาตะโกนเรียกพระพายพลงดักน้ำเย็นในกระติกน้ำแข็ง
สีเขี้ยวไกลๆ มือใส่แก้วพลาสติกสีส้มฉูดฉาด วางรอไว้ไกลๆ กับจาน
ใส่แดงโมสีแดงสวย แกยังคงจดๆ จ้องๆ กับเสียงจากวิทยุเครื่องเก่า
ในขณะที่ร่างบางพยายามลากกระบะเป่าลมภาระใบที่สองและสามของ
เธอเข้าไปเก็บไว้ในห้องทำงานของป้าตา

พระพายถึงกับหอบแฮก ทันใดนั้นเสียงประกาศจากวิทยุก็
ทำเอาป้าตาร้องเฮ แกชูสองมือขึ้นสูงสุด ด้วยแกถูกรางวัลเลขท้ายสอง
ตัวอึกงวดหนึ่งแล้ว

“เย้!!”

หลังจากผู้เป็นป้าถูกรังอย่างดีใจไปได้ไม่กี่วันที สร้อยมาลา ก็พลันซุ่มมือขึ้นรอกเฮด้วยอีกคน มันทำเอาพระพายอดอมยิ้มหวาน ไม่ได้

แม้พระพายเป็นเด็กที่มาจากเมืองใหญ่ แต่แท้ที่จริงแล้วเธอก็เป็นเพียงอดีตเด็กบ้านนอกคนหนึ่งเท่านั้น หลังจากที่พ่อและแม่เลิกกัน แม่ก็พาพระพายย้ายเข้าไปอยู่ในตัวเมือง ไม่กี่ปีแม่ก็แต่งงานใหม่กับนักธุรกิจมีชื่อ ใช้ชีวิตในบ้านหลังใหญ่โตและมันเป็นเวลาที่มีความสุขเหลือเกิน

พ่อเลี้ยงของพระพายดูแลเอาใจใส่เธอเป็นอย่างดี ส่งเสียให้เรียนในโรงเรียนดังๆ กระทั่งแม่ของเธอตั้งท้องลูกของเขา พระพายจึงถูกลดบทบาทลงเหลือเพียงลูกเลี้ยงธรรมดาๆ เท่านั้น ในทุกๆ ปิดเทอมใหญ่เธอจะถูกส่งให้กลับมาอยู่กับพ่อ แต่พ่อเธอมักอ้างว่าที่บ้านคับแคบ พระพายจึงต้องมาอาศัยอยู่บ้านของป้าตา จนเธอรู้สึกว้าป้าตาเป็นแม่คนที่สองของเธอไปแล้ว

“บ๊ิดมะแลงเฮาแบ่งหมู่มบ่อ” (เย็นนี้เราทำจิ้มจุ่มกันมั้ย)

ป้าตาเสนอพลางคว้าปากกาในย่ามสีแดงออกมาจดคำนวณเงินที่เกาคิดว่าจะได้รับจากการถูกหวยในงวดนี้เอาไว้ มีหน้าซำยังเขียนชื่อเสียงเรียงนามของแกลงบนสลากกินแบ่งรัฐบาลที่ถูกรางวัลเลขท้ายสองตัวอีกจำนวนสี่ใบเสียจนเรียบร้อย คาดว่าเย็นนี้ตอนไปตลาดแกคงแวะไปขึ้นเงินรางวัลที่ธนาคาร หรือไม่ก็ร้านเจ๊พิมพ์รับซื้อสลากถูกรางวัลเป็นแน่

“อะไรก็ได้ค่ะ หนูกินได้หมดเลย” พระพายว่า สาวเจ้าก้าวขึ้นมา นั่งบนแคร่ใหญ่ คว้าแก้วน้ำใบเล็กขึ้นจิบแก้กระหาย

“เอ้อ ไปหาบ้อตัวแล่ เเตวมากอยเป็นสี่ห้ารอบละ ตัวะมาซักเต้อ” (เอ้อ ไปหาพ่อหนูสิ เดีนมามองหาหนูสี่ห้ารอบแล้ว หนูไม่มาสักที)

ป่าตาบอในระหว่างที่แกยังคงนั่งฟังรางวัลที่ 1 ต่อไป พระพายที่ได้ยินก็พลันขยับลงจากแคร่ไม้ใหญ่ เดินเข้าไปเปลี่ยนรองเท้าแตะที่ขึ้นวางรองเท้าด้านในห้องพักสำนักงาน ก่อนจะก้าวออกมาพร้อมกับกระเป๋าสะพายใบเล็ก แล้วโบกมือให้สหายมาลาผู้ยังคงโบกไม้โบกมือไปมาไม่ยอมเอาจลเสียที

พระพายก้าวผ่านพุ่มโกสนและบ่อน้ำเก่าที่บัดนี้ไม่เปิดให้ตกใช้งานแล้ว แต่ติดตั้งปั้มน้ำซึ่งดึงน้ำจากบ่อมาใช้เพื่อรดน้ำและล้างทำความสะอาดทั่วไปแทน บนทางดินแคบๆ ที่เธอเดินไปผ่านการใช้งานมาเป็นเวลานาน ทำให้ทางเดินนั้นไร้ซึ่งต้นหญ้าต้นเล็กๆ จะมีก็แต่พุ่มไม้ที่ขึ้นอยู่สองข้างทางเท่านั้น

สองมือเล็กของพระพายกำสายกระเป๋านางขณะก้าวไปท่ามกลางธรรมชาติของชนบทที่เธอคุ้นเคย เสไฟฟ้าที่ทำขึ้นจากไม้เก่ามีสายไฟห้อยระยงระยาง เชื่อมกันไปยังแต่ละบ้านให้พอใช้งานได้เท่านั้น บางเส้นเต็มไปด้วยเถาวัลย์และวัชพืชที่ขึ้นคลุมเสียจนแทบมองไม่เห็นเค้าเดิมของมัน และเป็นอยู่เช่นนั้นมานานมากแล้ว

“เฮ้อ...” พระพายพ่นลมหายใจ มันท้อแท้ใจในทุกคราที่ต้องก้าวเข้าไปยังบ้านของพ่อ ดูเหมือนพ่อจะไม่อยากให้เธอเข้ามายุ่งยากกับแกมากนัก พลอยทำให้รู้สึกว้าวุ่นทั้งพ่อและแม่ไม่ได้ต้องการเธอเท่าไร

ไม่นานร่างบางก็เดินมาหยุดยืนอยู่หน้ารั้วไม้เก่าๆ ที่ทำขึ้นจากไม้แผ่นหนาตกลงกับไม้ท่อนใหญ่ที่บัดนี้ผุพังไปมากแล้ว

สองข้างทางเต็มไปด้วยต้นลำไยใหญ่ แม้ใบลำไยจะร่วงลงมากองอยู่กับพื้น แต่ก็ถูกกวาดไปสุ่มกันไว้เป็นที่ที่เป็นทาง ทำให้บริเวณโดยรอบดูสะอาดสะอ้าน เบื้องหน้าของเธอเป็นลานดินกว้างๆ ถัดออกไปเป็นตลิ่งลาดลงไปยังลำธารสายเล็กๆ บ้านของพ่อเธอตั้งอยู่บริเวณนั้นพอดีพอดี ประตูด้านหน้าของบ้านหลังนั้นเป็นประตูบานพับ บัดนี้

มันเปิด้าออก และมีใครบางคนนั่งอยู่บนเนินด้านในหรือชานบ้านได้
ชายคาเพียงลำพัง

“พ่อ...” พระพายเอื้อมเอ่ยคำนั้นแผ่วเบา เธอจ้องมองพ่ออยู่
อย่างนั้นก่อนจะเดินมุ่งหน้าเข้าไปหาอีกฝ่ายที่ดูเหมือนกำลังง่วนอยู่กับการ
ทำอะไรบางอย่าง

“พระพาย...มาละกำห้ำ” (พระพาย...มาแล้วหรือลูก)

ครั้นคนเป็นพ่อเห็นลูกสาวก็พลันพรดพราดลุกขึ้นจากเตียงใหญ่
ก้าวเข้าไปหาพร้อมด้วยรอยยิ้มกว้างในทันที ดวงตาเล็กๆ ของพ่อมอง
สำรวจเสื้อผ้าหน้าผมของลูกตัวเอง ก่อนจะถามคำถามเดิมๆ ที่เคย
ถามอยู่ตลอด

“ยันต์ดีปื้อหื้อมีไหน” (ยันต์ที่พ่อยากให้อยู่ไหน)

สีหน้าของแกดูแตกตื่นอยู่น้อยๆ กระทั่งพระพายขยับคอเสื้อยืด
ของเธอลง ให้แก่เห็นว่าที่คอระหงสวมสร้อยยันต์เส้นเล็ก มีลักษณะ
เป็นเส้นฝ้ายสีแดงที่ร้อยตะกรุดทองแดงเก๋าดอกไว้

พระพายเติบโตขึ้นมาพร้อมกับสร้อยยันต์เส้นนี้ ตั้งแต่จำความ
ได้เธอก็สวมมันไว้กับคอเรียบริ้อยแล้ว จะเปลี่ยนเป็นเส้นใหม่และยาว
ขึ้นตามโอกาส หรือในยามที่เส้นเก่าชำรุดไปเท่านั้น ว่ากันว่ามันถูกทำ
ขึ้นมาในรูปแบบคล้ายกับ ‘ยันต์ต่อ 7 แม่’ ซึ่งเป็นเครื่องรางที่มีตะกรุด
เจ็ดดอก เพียงแต่สร้อยของพระพายจะมีตะกรุดเก๋าดอกเหมือน ‘ยันต์
เก๋ากุ่ม’ แทน โดยใช้แผ่นทองแดงเก่าแผ่น จารคาถาเก่าแก่ด้วยคาถา
ล้านนาทั้งหมดแปดคาถาล้อมรอบดวงชะตาของผู้สวมใส่ ส่วนใหญ่
มักใช้ในการป้องกันภูตผีปีศาจ จึงมักถูกเรียกขานกันว่า ‘ยันต์กันผี’
หรือบางกรณีใช้เป็นยันต์เสริมสิริมงคล เมตตามหานิยม หรือใช้ในทาง
แคล้วคลาดก็มี

แต่สำหรับยันต์ของเธอมันมีเหตุผลที่มากกว่านั้น ด้วยเพราะ
พ่อกำชับอยู่ตลอดเวลาว่าห้ามถอดสร้อยยันต์เส้นนี้ออกโดยเด็ดขาด

และเธอไม่เคยขัดคำแก

“ดีละ จะไปถอดออกเน้อหล้า” (ดีแล้ว อย่าถอดออกนะลูก)
แกกำชับหนักแน่นและพระพายก็ทำได้เพียงพยักหน้าตอบ...

2

พ่อ (1)

หอพักของป้าตามีห้องพักทั้งหมดสิบห้อง จากแต่เดิมที่เคยเป็นอาคารไม้ทั้งหลัง ปัจจุบันถูกดัดแปลงให้เป็นครึ่งไม้ครึ่งปูนเพื่อความคงทนถาวร ชั้นล่างก่อด้วยอิฐบล็อกจากปูนทาสีขาวให้ดูสะอาดสะอ้าน พื้นคอนกรีตขัดมันไม่ปูกระเบื้องเพื่อประหยัดค่าใช้จ่าย หรือหากใครไม่ชอบพื้นสีมอซอ แก็กพอมีแหล่งให้หาซื้อเสื่อน้ำมันมาปูทับเพื่อปกปิดเฉพาะหน้าได้ แต่ที่ผ่านๆ มาทุกคนที่เข้าพักยังหอพักของแก้มักไม่เรื่องมากอะไร เพราะค่าเช่าที่ถูกแสนถูกแถมยังมีสัญญาณอินเทอร์เน็ตแรงๆ ให้ใช้ เป็นใครก็คงไม่กล้ามีปากมีเสียงมากนัก มิวายจะโดนแกล้งเตะเปิดออกไปอยู่ที่อื่นเสียเปล่าๆ

บนชั้นสองของหอพักเป็นเรือนไม้ ไม้สักเก่าที่ยังมีสภาพดีมาตีขึ้นเป็นฝาผนัง ด้านบนใกล้กับเพดานเป็นฝ้าไหลแบบเก๋ารูปทรงเดียวกันกับที่เคยเป็นบ้านพักสมัยก่อน เลื่อนเปิด-ปิดได้เมื่อไม่ต้องการให้คนข้างห้องได้ยินเสียงที่ดังเกินไป และป้าตายังติดมุ้งลวดเพิ่มให้อีกชั้นหนึ่งเพื่อใช้กันยุงได้ ด้านบนของหอพักจึงค่อนข้างโปร่งโล่ง รวดเร็วจะดีกว่าชั้นล่างซึ่งมืดอุดรอบด้านกว่า

แต่ที่น่าทึ่งใจก็เห็นจะเป็นเรื่องของห้องน้ำนี่แล ด้วยความที่หอพักเป็นอาคารเก่า ครั้นจะให้ป้าตาสรางห้องน้ำไว้ทุกห้องก็กระไร

อยู่ แก่จึงสร้างห้องน้ำและห้องอาบน้ำแยกไว้ใกล้ๆ ริมสุดทางฝั่งตะวันออก และนี่ทำให้คนที่เข้าพักส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนักศึกษาผู้ชาย

“พระพาย อยู่ได้ก่อนหล้า” (พระพาย อยู่ได้ใหม่ลูก)

เสียงเล็กแหลมของหญิงชราถามหลานสาวที่เพิ่งย้ายมาอยู่ด้วยกันแบบจริงๆ จังๆ เนื่องจากพระพายสอบเข้ามหาวิทยาลัยรัฐบาลไม่ได้ เธอจึงเลือกยื่นคะแนนสอบต่อในวิทยาลัยอาชีพใกล้บ้านพ่อแทน นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เธอต้องย้ายมาอยู่กับป้าตาที่นี่

ห้องพักของพระพายอยู่บนชั้นสอง เป็นห้องไม้ห้องแรกติดกับบันไดขึ้นลงฝั่งตะวันตก และอยู่เหนือห้องทำงานของป้าตาที่ส่วนใหญ่แก้มักใช้สำหรับนอนงีบกลางวัน และเก็บเอกสารต่างๆ เท่านั้น ในยามปกติแกะจะอาศัยอยู่ยังเรือนด้านหลัง ห่างจากหอพักไปไม่กี่ก้าว

“อยู่ได้ค่ะป้า ไม่เป็นไร” พระพายบอก แม้ห้องที่เธอพักอยู่ตอนนี้จะเล็กกว่าห้องที่บ้านเกือบเท่าตัว แต่ก็เพียงพอที่จะเป็นห้องนอนของเธอได้อย่างสบายๆ

ภายในห้องพักห้องริมสุดนี้มีดีกว่าห้องที่อยู่ถัดออกไปจากเธอเล็กน้อย เนื่องจากมีหน้าต่างถึง 2 ฝั่ง ทำให้ห้องโปร่งโล่งสบาย เติยงนอนของพระพายเป็นเตียงนอนไม้สักที่พ่อให้ช่างที่รู้จักกันประกอบให้ใหม่ แกะสลักหัวเตียงเป็นลายเถาดอกไม้เล็กๆ ติดตั้งชั้นวางเหนือหัวเตียงสำหรับวางของ เพิ่มตู้เก็บของใต้เตียงและบริเวณปลายเตียงให้เพื่อประหยัดพื้นที่ พูกนอนเป็นพูกแผ่นใหม่และผ้าปูที่นอนสีขาว ผืนนี้พ่อเธอก็เป็นคนเลือกให้ ดูเหมือนแกะจะใส่ใจกับรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ มากเหลือเกิน

“เดวก่อเตวไปอาบน้ำบ้านป้าเนอ บะต้องไปอาบห้องต่งปุ่น” (ประเดี๋ยวก็นอนไปอาบน้ำบ้านป้าเนะ ไม่ต้องเดินไปอาบทางนั้น)

ป้าตากำชับด้วยไม่ยอมให้หลานสาวใช้ห้องน้ำร่วมกับลูกหอคนอื่นๆ แรกเริ่มเดิมทีแกเองก็อยากให้พระพายนอนอยู่ที่บ้านของแก

เพียงแต่มันคับแคบและเล็กเกินกว่าจะอยู่กันถึง 3 คน เพราะบ้านของ ป้าตาแม้จะดูสะอาดสบายกว่า มีห้องนอนถึง 2 ห้องนอน แต่อีกห้อง ก็ถูกใช้เป็นห้องเก็บของต่างๆ ของแก็และหลานสาวแก็ไปหมดแล้ว จะให้รื้อออกมา ก็เกรงว่าจะหาที่เก็บใหม่ไม่ได้ จึงจำใจให้พระพายพักอยู่ที่หอพักแทน

“คะป้า” พระพายตอบ มือเรียวของเธอขยับเล่นยันต์ห้อยคอไป พลาง มองรอบๆ ห้องไปพลาง เสื้อผ้าของเธอบัดนี้ถูกเก็บเข้าตู้เสื้อผ้า และลินชักไว้จนหมดแล้ว จะเหลือก็แต่พวกหนังสือและเอกสารที่พกมาด้วยเท่านั้นที่ยังคงอยู่ในกล่อง

“ป้าตา...พ่อจะมากินข้าวด้วยรีเปล่าคะ” พระพายเอ่ยถาม พลาง ขยับไปจัดแจงเอกสารที่ต้องเตรียมไปรายงานตัวในวันพรุ่งนี้

“มาอยู่กำ หล้าเหี้ยยัง” (มาละมั้ง หนูมีอะไรรีเปล่า) หญิงชรา ตอบแล้วถามกลับ

“อ้อ พรุ่งนี้มีรายงานตัว...ก็เลย...” พระพายอ้ออึ้ง ภายในใจลึกๆ ยังอยากให้พ่อไปส่งรายงานตัวที่วิทยาลัย แต่ก็ไม่ว่าพ่อจะสะดวกหรือ เปล่า

“ถ้ามันไปปะได้ หื้อป้าไปส่งก่อได้ลื้อ บ่นรถถีบไปกำเดวอ่ากำ” (ถ้ามันไปไม่ได้ ให้ป้าไปส่งก็ได้เนี่ย บ่นจักรยานไปแบบเดียวเอง)

ป้าตาว่าในขณะที่มือเล็กๆ ของแก็หยิบเงินจำนวนหนึ่งออกมา จากย่ามใบเก่า แก็ได้เงินมาจากเจ้ามือห่วยเรี่ยร่อยแล้ว จึงอยาก แบ่งปันให้หลานสาว แม้พระพายเองจะไม่ได้ขัดสนอะไร มิหนำซ้ำยังมีเงินที่แม่โอนเข้าบัญชีทุกเดือนสำหรับใช้จ่าย เรียกว่าเธอเองก็ไม่ได้มีปัญหาเรื่องเงิน แต่อย่างไรเสียป้าตาก็ยังอยากมอบให้ ตามประสาคนแก็ที่อยากให้เงินลูกหลาน

“มะ...ไม่เป็นไรคะป้า แม่โอนเงินไว้ให้แล้ว ป้าเก็บไว้เถอะ” พระพายปฏิเสธ

“อ๊ี้ๆ เอาไว้ซื้อคะหนม ตัวไค้ได้ยังตัวก่อซื้อ ป่ามีปะเลอะ!”
(ไม่ๆ เอาไว้ซื้อขนมเถอะ หนูอยากได้อะไรหนูกี้ซื้อ ป่ามีเยอะเยะ!)

แกย้งคงยืนยันพลางเดินเข้าไปหาพระพาย มือเล็กๆ ยันลงกับ
ที่นอนนุ่มแล้วยึดธนบัตรสีเทาใบโตหนึ่งใบใส่ไว้ในมือของเธอ ร่างบาง
จึงต้องจำใจรับมันไว้ สองมือกระพุ่มไหว้ขอบคุณแกที่เมตตามาตลอด

“ขอบคุณคะป่า...” สาวเจ้าอมยิ้มหวาน

“ตัวก่อซื้อลิปซื้อแบ่งหยังมาทาพองก่า ผ่อล่อแบ่งหน้าซิดตำซิด”
(หนูกี้ซื้อพวกลิปสติกพวกแบ่งอะไรมาทาบ้างสิ ดูซิทำหน้าซิดหน้าเขียว
ไปหมด)

แกว่าด้วยต้องการให้พระพายรักสวรั้งงามบ้าง เพราะแม้จะ
โตเป็นสาววัย 19 แล้ว แต่เธอกี้ไม่เคยสรรหาเครื่องสำอางใดๆ มา
ประทินโฉม เรียกว่าแต่งหน้าแต่งตาไม่เป็นอย่างใครเขา ยังดีที่พระพาย
พอแต่งตัวเป็น มิเช่นนั้นคงกลายเป็นยายเฒ่าแต่งตัวไม่เป็นแต่งหน้า
ไม่ได้เป็นแน่

จะมีก็แต่น้ำอบที่ป่าตาเคยซื้อให้เมื่อสี่ห้าปีก่อนเท่านั้นที่เธอยัง
คงใช้อยู่ เพราะพระพายชอบกลิ่นหอมอ่อนๆ ของมันเหลือเกิน กระทั่ง
ทุกวันนี้เธอกี้ยังคงใช้มันอยู่เรื่อยๆ ทำให้เนื้อตัวของเธอมดม

“หนูแต่งหน้าไม่เป็น” พระพายเอ่ยกับป่าอย่างเก๋อเงิน

“ไปยากหยัง มอกทาๆ ไปหนาก่า...ไว้ป่าไปกาดนัดป่าจะซื้อมา
หื้อ” (จะไปยากอะไร กี้ทาๆ ไปเท่านั้นแหละ...ไว้ป่าไปตลาดนัดป่าจะ
หาซื้อมาให้)

ป่าตาอธิบายตามแบบของแก แม้ถ้อยคำเหล่านั้นจะไม่ได้ทำให้
ผู้ฟังเข้าใจอะไรมากขึ้นเลยก็ตาม อีกทั้งยังบอกปัดออกไปด้วยรู้อยู่
แก่ใจว่า พระพายก็คงไม่เอาเงินที่แกให้ไปซื้อเครื่องประทินโฉมตามที่
แกบอกหรอก อย่างมากก็คงหาซื้อพวกอุปกรณ์การเรียนหรือไม่ก็ซื้อ
ขนมมานั่งกินกับสร์อยมาลาเท่านั้น อย่างดีก็เก็บไว้ฝากธนาคาร

หญิงชราได้แต่ถอนหายใจ ก่อนจะก้าวเดินออกไปก็ไม่ลืมกำขับ
พระพายให้ตามไปอาบน้ำที่บ้านใหญ่ แล้วจะได้นั่งกินจิ้มจุ่มกัน...

ตั้งแต่พระอาทิตย์ดวงโตลาลับขอบฟ้า อากาศภายนอกก็
เริ่มเย็นลงกว่าเมื่อตอนเย็นอยู่มาก แต่หม้อไฟฟ้าหม้อใหญ่และกลิ่น
หอมของน้ำซุปรสหัวไชเท้าก็ทำให้รู้สึกอบอุ่นได้มากทีเดียว ที่ชานด้าน
หน้าของบ้านชั้นเดียวซึ่งอยู่หลังหอพักเก่า ไฟจากหลอดไฟตะเกียบ
สีขาวสาดลงกลางชานเรือนตรงบริเวณหม้อต้มไฟฟ้าทอดิบพอดี น้ำซุปร
สีเหลืองทองเดือดปุดๆ พร้อมกับหัวไชเท้าและแครอทที่ถูกนำลงไป
ต้มก่อน เพราะสัระยมาลาชอบกินแครอทนิ่มๆ

ส่วนผักอื่นๆ อย่างผักบุ้งนา ผักกาดฮ่องเต้ ป้าตาก็เก็บเอาจาก
หลังบ้านที่ปลูกเอาไว้เล่นๆ แต่มั่นกลับเจริญงอกงามดีเสียอย่างนั้น
โดยเด็ดมาล้างให้สะอาดน้ำพอชะฝุ่นและดินโคลนออก และเพราะแก
ไม่ได้ใส่ยาฆ่าแมลงอะไร ใบเขียวๆ ของมันจึงมีร่องรอยแมลงกัดอยู่
บ้าง แต่ก็งามพอที่จะแจกจ่ายให้ลูกหอเอาไว้ทำกับข้าวเวลาหิวได้

ส่วนเนื้อหมูป้าตาซื้อจากร้านอ้ายมา เจ้าของร้านขายหมูเจ้า
ใหญ่ที่สุดในตลาดสด แก่เลือกเป็นเนื้อหมูติดมันและสามชั้นโดยให้
ทางร้านหั่นเป็นชิ้นเล็กๆ และแฉ่ำๆ นำมาหมกด้วยน้ำมันงาอย่าง
จากนั้นปิดฝาทิ้งเอาไว้ให้พอมีรสมีชาติ ส่วนจานเล็กข้างๆ กันเป็น
ไส้กรอก ลูกชิ้นหมู และฟองเต้าหู้ ครั้นพอเติมผักและเนื้อหมูลงใน
น้ำซุปรที่กำลังเดือดพล่าน ปิดฝาทิ้งไว้ไม่กี่นาทีก็เริ่มรับประทานจิ้มจุ่ม
แสนอร่อยกับน้ำจิ้มสุกี้รสสัมผัสได้แล้ว

“ป้า! มีเซ้าหุงก๋อ” (ป้า! มีข้าวสวยมั้ย)

พ่อติบเอ่ยถามพี่สาว ป้าตาจึงลุกขึ้นไปตักข้าวสวยยกกลับมาให้
อย่างรู้ความต้องการของน้องชายอยู่แล้ว เพราะพ่อติบเป็นคนประเภท
ที่ว่า หากไม่ได้กินข้าวเป็นกิจจะลักษณะก็จะรู้สึกเหมือนกับว่ามือ นั้น

มันขาดอะไรไปสักอย่าง แกจึงมักจะดักข้าวมากินกับกับข้าวทุกอย่าง
แม้มือนั้นจะเป็นหมูกระทะ กว๋ยเตี๋ยว หรือแม้แต่ขนมจีนก็ตาม

“พระพาย เอาเข้าก่อนห้ำ” (พระพาย เอาข้าวมัยลูก)

คนเป็นพ่อเอ่ยถามเธอด้วยอีกคน พระพายที่ได้ยินก็เพียงส่ายหน้า
ให้เป็นคำตอบ เธอตักกินแต่ผักกอกโตจนป้าตาต้องรีบคืบหมูชิ้นใหญ่
ใส่ในจานเธอให้แทน

“อ๊ะ ขอขอบคุณค่ะ!” สาวเจ้ารีบว่า มือเรียวกำตะเกียบมัน แล้ว
คืบเนื้อหมูนุ่มๆ จิ้มน้ำจิ้มสุกี้พอให้มีรสชาติ ก่อนจะส่งเข้าปากอย่าง
สบายใจ

พ่อที่มองเธอกินอย่างเอร็ดอร่อยก็พลอยมีความสุขไปด้วยอีก
คน

“ล้ำแต่” (ดูท่าทางอร่อยเนอะ)

คนเป็นพ่อแซว ทำเอาพระพายหลุดหัวเราะเงินอายออกมาใน
ทันที เธอพยักหน้าเป็นคำตอบว่า จิ้มจุ่มมือนี้อร่อยอย่าบอกใครเชียะ
ก่อนคว้าแก้วน้ำข้างตัวขึ้นจิบ ดูเหมือนพระพายจะอยากลองขอให้พ่อ
ไปส่งรายงานตัวในวันพรุ่งนี้

“คือว่า...พรุ่งนี้มีรายงานตัวที่วิทยาลัยนะค่ะ พ่อ...ไปส่งหนูได้
รีเปลา...” สาวเจ้าเอ่ยถามออกไปด้วยเสียงค่อย เผื่อใจเอาไว้อยู่แล้ว
ว่าพ่ออาจปฏิเสธ

“ห้ำจะไปก็โม่ง” (หนูจะไปก็โม่ง)

พ่อเธอถามแล้วดักข้าวเข้าปาก รอฟังลูกสาวแกอย่างใจจดใจ
จ่อ

“แปดโมงค่ะ เริ่มต้นแปดโมง” พระพายว่า เธอมีความหวังขึ้น
น้อยๆ

“อันเดวพูกบ่ยมารถอ้ายแอรีไปส่ง รถเฒ่าที่บ้านมันโคะโละ
ล้ำไป” (งั้นเตี๋ยวพรุ่งนี้พ่อยืมรถพี่แอรีขับไปส่ง รถเก่าที่บ้านมันเก่า

บุโรทั่งเกินไปหน่อย)

พ่อเธอเอ่ยตอบออกมาด้วยน้ำเสียงแผ่ว กลัวว่าพระพายจะ
อับอายที่แกไม่มีรถยนต์ดีๆ ขับไปส่ง พ่อตีบมีอาชีพเป็นหมอเมื่อ
หมอเมือง หรือหมอผี หมอยากลางบ้าน เงินทองที่หาได้ในแต่ละวัน
ไม่ได้มากมายเท่าไร เพราะลูกค้าส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นชาวบ้าน
ธรรมดาๆ ที่หาเข้ากินค่าไม่ต่างจากแก โรคส่วนใหญ่ที่แกรักษาเป็นโรค
เกี่ยวกับวิญญาณ บัดเป่าด้วยสมุนไพรและพิธีกรรมเก่าแก่ที่ตกทอด
กันมาจากรุ่นปู่ย่าตายาย แต่บางครั้งลูกค้าไม่มีเงินพอจ่าย แกก็เพียงรับ
ค่าตอบแทนเป็นผลหมากรากไม้ และของที่ทางคนไข้จะพอจ่ายได้
เท่านั้น

โชคยังดีที่พ่อตีบไม่ได้มีหนี้สินอะไร สำหรับพระพายแม่ของเธอ
ก็เป็นคนสงเสีย จึงทำให้บางครั้งแกก็อยากรับผิดชอบในส่วนที่แกไม่
ได้ดูแลให้ลูกบ้าง

“อะไรก็ได้ค่ะ รถก็ได้ จักรยานก็ได้ หรือเดินไปก็ได้” พระพาย
รับว่า มันไม่สำคัญเลยว่าพ่อจะไปส่งเธอด้วยวิธีไหน มันสำคัญที่ว่า
ใครไปส่งเธอเท่านั้น และใจเธอคาดหวังให้เป็นพ่อคนนี่

พ่อตีบเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ ก่อนริมฝีปากบางของแกจะฉีกยิ้มไม่หุบ
วันนี้อาจเป็นวันที่ดีของแกวันหนึ่งเลยก็ได้ เพราะต่อจากนี้ไปแกจะ
ได้อยู่ใกล้ๆ ลูกสาว และอยากเป็นพ่อที่ดีให้เธอ

“ป๊าตีบคนงาม วันนี้กินข้าวแลงกับหยังครับ~” (ป๊าตีบคนสวย
วันนี้กินข้าวเย็นกับอะไรครับ~)

ทว่าตอนนั้นเองที่อยู่ๆ ใครบางคนก็พลันเอ่ยเรียกพ่อของพระพาย
ขึ้นมา น่าแปลกที่คำนำหน้าชื่อของพ่อเธอถูกเปลี่ยนไปเป็นคำว่า ‘ป๊า’
ที่ส่วนใหญ่ใช้เรียกพี่สาวหรือพี่ผู้หญิง

พ่อตีบหันขวับไปมองตาขวางใส่ แกตวาดลั่นพร้อมกับไล่ชาย
แปลกหน้าให้หยุดพูดจาประหลาด

“ไฉ่ยศ!! ไปไหนก่อนไป ไป! เดียวจะตื่นตั้งคังละ ปากกำหนด!!”
(ไฉ่ยศ!! ไปไหนก็ไป ไป! เดียวจะถีบให้ ปากเหرونั่นนะ!!)

พอตีบรีบว่าพลางลุกไปคว้าเอารองเท้าแตะของแกปาใส่ชายคนนั้นเสียจนเขาต้องรีบหนีเตลิด แต่ไม่วายทั้งคำแชวที่พระพายเองก็ไม่คิดว่าจะมีใครพูดกับเธอเช่นนี้

“ลูกหลานในเมืองมาแอ่วหาแม่กำเจ้า~ ฮาๆๆๆ”

(ลูกสาวจากในเมืองมาเที่ยวหาแม่เหโรคครับ ฮาๆๆๆ)

คำพูดนั้นทำเอารวงกับข้าวตอสนี้เงียบสนิท พอเธอเอาแต่ปูนอุบิบก้นด่าชายคนนั้นอย่างไม่สบอารมณ์ ในขณะที่ป้าตาก็ทำได้เพียงแค่นั่งเงียบ เพราะดูเหมือนว่าแกเองก็รับรู้เรื่องราวที่ชายคนนั้นเอ่ยแชวมาอยู่แล้ว ทำเอาพระพายแทบไม่คืบอะไรเข้าปาก เธอเป็นห่วงพ่อมากเหลือเกิน

เวลาผ่านไปกว่าหลายนาที่ รสชาติจืดจ๋มในหม้อชืดลงสนิท ด้วยเพียงคำพูดของคนเพียงคนเดียวทำให้อาหารเสียรสชาติได้มากขนาดนี้เชียวหรือ...

ป้าตูปิดเตาแล้วยกเตาไฟฟ้าเข้าไปเก็บยังด้านในบ้าน เพื่ออุ่นกินตอนเช้าได้อีกมื้อหนึ่ง ส่วนพระพายเก็บจานแล้วไปนั่งล้างอยู่ใกล้ๆ โถงน้ำใบใหญ่ มีเพียงจานเล็กๆ ห้าใบเพราะป้าตาใช้ตะเกียบแบบใช้แล้วทิ้ง เธอจึงใช้เวลาล้างจานอยู่เพียงไม่กี่นาที ทันเวลาที่พ่อของเธอกำลังจะลุกเดินกลับบ้านไปพอดิบพอดี

“พ่อคะ!!” ตอนนั้นเองที่พระพายตะโกนเรียกแก พ่อตีบถึงกับสะดุ้งโหยง

“หะ...หือ” แกรีบขานรับ ดีหน้าชื่อเหมือนเรื่องเมื่อครูไม่เคยเกิดขึ้น ทว่าท่าทีของพ่อตีบเปลี่ยนไปจากเดิมมาก เพราะตั้งแต่ตอนนั้นแกก็ไม่แตะต้องข้าวในถ้วยอีกเลย มีหน้าซ้ำยังเอาแต่นั่งหน้าเศร้า ไม่พูดไม่จามากกว่าหลายนาที่แล้ว

“หนู...เดินไปส่งนะ...” พระพายว่า

“ไปยะหยัง อยู่นี่บะดา...หล้าก่่อขึ้นเหื่อนไปนอนเหีย พูกลูกเจ้าบะใจกำ” (ไปทำไม อยู่นี่เอง...หนูก็ขึ้นเรือนไปนอนเถอะ พรุ่งนี้ตื่นแต่เช้าไม่ใช่หรอ)

แต่พ่อตีบกลับเป็นฝ่ายบอกให้พระพายขึ้นไปพักผ่อนเสียเอง ถึงอย่างนั้นลูกสาวคนนี้ก็ยังคงดื้อรั้น เธอมีอะไรบางอย่างที่ต้องการจะบอกเขา

“หนู...มีเรื่องอยากคุยด้วย...ได้มั้ย...” เสียงพระพายแผ่วลงมากทีเดียว และมันทำเอาพ่อตีบถึงกับถอนหายใจ

“อัน...อันป้อเตวไปส่งหล้าบ่อ มีอะหยังเฮาก้อยู้กัน” (จั้น...ถ้าอย่างนั้นพ่อเดินไปส่งลูกดีกว่ามั้ย มีอะไรเราค่อยคุยกัน)

พ่อตีบเสนอ พระพายจึงรีบพยักหน้าตอบ...

3

พ่อ (2)

บานประตูไม้ด้านหน้าเปิดอ้าออกกว้าง เพียงแต่ปิดประตู มุ่งลวดกันยุ่งกันแมลงเอาไว้เพื่อรับลมเย็น ผ่านม่านสีขาวผืนบางที่ติด ขอบประตูด้านบนขยับไวน้อยๆ ในขณะที่สองพ่อลูกนั่งคุยกันอยู่บน เตี้ยหลังใหญ่

พระพายนั่งเหยียดขาอยู่บนเตียงนอนของเธอ พิงแผ่นหลังบาง ลงกับขอบหน้าต่างไม้บานโตฝั่งตะวันตก ในขณะที่พ่อตีบนั่นนั่งอยู่ ไกลๆ ห้อยขาลงข้างเตียง ทั้งสองต่างนั่งกันอยู่เงียบๆ อย่างนี้มาหลาย นาทีแล้ว ยิ่งพระพายเงียบ พ่อตีบเองก็ไม่คิดจะเปิดประเด็นพูดจาใดๆ ก่อนคนเป็นพ่อจะเรียกเธอ

“หล้า...”

“ขา...” และลูกสาวคนนี้ขานรับด้วยเสียงค่อยพอฟๆ กัน

“หล้าจะต้องไปฟังกำไชน่อ ไชจะว่าอะหยั่งจั่งมัน” (หนูไม่ต้อง ไปฟังคำพูดใครนะ ใครจะว่ายังไงก็ช่างมัน)

พ่อเธอล่ะ แกยังคงเป็นกังวลเกี่ยวกับเรื่องนายยศที่แซวแกด้วย วาจาแปลกๆ พูดจาเหมือนกับว่าแกเป็นหญิง ทั้งๆ ที่แกเองก็แต่งงาน มีลูกแล้วแท้ๆ แต่แม้พ่อตีบจะพยายามทำให้พระพายรู้สึกตัวตัวเองเป็น พ่อตามภาพจำของคนทั่วไปเพียงใดก็ตาม มันก็ไม่อาจลบความจริงที่

ว่า แท้จริงแล้วพ่อตีบไม่ได้เป็นอย่างที่พยายามแสดงออกมา

มันเป็นความจริงที่ว่าพ่อตีบแต่งงานช้า กว่าจะได้แต่งงานอายุ
แก่ก็ปาไปกว่า 39 ปีแล้ว นั่นก็เพราะสาเหตุที่ตนเองรู้อยู่แก่ใจ ว่าแก
ไม่ได้ชอบผู้หญิง สิ่งแรกที่บ่งบอกได้ชัดเจนคือพ่อตีบชอบผู้ชายด้วย
กัน แต่ไม่สามารถแสดงออกกับปฏิกิริยาทำทางเหมือนผู้หญิงได้ และไม่อาจ
เปิดเผยกับใครได้ว่า แกกำลังคบหาอยู่กับนายมัน หลานชายลับห่อ
ของหมู่บ้านข้างๆ

ทว่าความรักนี้ยังไม่ยืนยาวเท่าที่มันควรจะเป็น เมื่อนายมัน
หายตัวไปอย่างปริศนา และทางครอบครัวของนายมันบอกกับทุกคน
ว่า อีกฝ่ายพาสาวหนีออกจากหมู่บ้านไปเสียแล้ว พ่อตีบที่ทราบข่าว
ถึงกับใจสลาย แม้แกจะไม่เชื่อคำปากของคนบ้านนั้น แต่ก็ไม่สามารถ
ตามหานายมันเจอ

คนรักที่หายตัวไปทำให้ชายคนนี้นึกไม่ได้นอนไม่หลับ นานวัน
เข้าคนทางบ้านเริ่มทนการกระทำของแกไม่ไหว จึงจับคลุมถุงชนกับ
หญิงสาวต่างหมู่บ้าน และนั่นคือการเริ่มต้นการใช้ชีวิตของพ่อตีบใน
แบบที่ต่างออกไปจากที่เกหวังเหลือเกิน

“ไฉ่ยมั่นก่อนปากปะดีไปอ๊ะ อู่ไปเลย” (ไฉ่ยมั่นก็ปากเสียไป
อย่างนั้น พุดไปเรื่อย)

พ่อตีบยังคงพยายามอธิบาย คิ้วหนาขมวดเป็นปมแน่นอยู่กลาง
หน้าผาก และไหนจะเสียงหัวใจที่เต้นดังโครมครามเสียยิ่งกว่าเสียง
ฟ้าผ่า มือไม้สั่นผับๆ ด้วยไม่ต้องการให้พระพายรับรู้ว่แกเป็นอะไร
กันแน่

หลังจากที่พ่อและแม่ของพระพายแต่งงานกัน ก็ดูเหมือนกับว่า
พวกเขาทั้งสองจะไปด้วยกันได้ดี เพราะไม่นานแม่ของเธอก็ตั้งท้อง แต่
เด็กน้อยที่เกิดมามีบุญไม่มากพอที่จะเติบโตใหญ่ ไม่กี่วันที่ลืมตาดูโลก
เด็กน้อยก็จากไปอย่างไม่มีวันหวนกลับ ทั้งคู่เสียใจมากและจมอยู่กับ

ความทุกข์เช่นนี้ไปกว่าชวบปี กระทั่งแม่ตั้งท้องลูกสาวคนที่สอง เด็กที่เกิดมามีชะตากรรมเดียวกันกับพี่สาว จึงยิ่งทำให้ทุกอย่างแย่งไปอีก พ่อติบเล็กมีอะไรกับแม่ของเธอ และหันหน้าเข้าหาทางธรรมมากขึ้น แกรมกมุ่นอยู่กับการทำงาน ไม่แม้แต่จะแตะต้องตัวแม่อีกเลย

นานวันเข้าภรรยาก็เกิดความสงสัย ว่าเหตุใดหลังจากที่นอน พ่อติบจะต้องลุกออกไปจากที่นอนเงียบๆ เดินเข้าไปในกระท่อมหลังเล็กข้างหลังลำธาร ใช้เวลาอยู่ในนั้นเป็นชั่วโมงๆ ก่อนจะจับได้ว่าแท่งที่จริงแล้วที่พ่อติบไม่ยอมมีอะไรกับแม่ เพราะเขาแต่หมกมุ่นอยู่กับการตามหาชายคนรักที่หายตัวไป พ่อติบคร่ำครวญในทุกคราที่รับรู้ว่าเขาคนนั้นไม่อาจหวนคืนมาได้

คืนนั้นแม่ของพระพายบุกเข้าไปในกระท่อมเล็กที่เคยเป็นรังรักของสามีกับอดีตชายชู้ ทำลายทุกอย่างจนพังพินาศ พ่อติบโกรธมากและทำร้ายร่างกายแม่ ก่อนจะขมขื่นกระทำการฆ่าเราให้สาแก่ใจด้วยโทสะที่อยู่เหนือสติ ครั้นพอเข้าตรู่ก็ดูเหมือนทุกอย่างยังคงเป็นปกติ เพียงแต่ทั้งสองคนไม่แม้แต่จะพูดจาหรือมองหน้ากัน

ผ่านไปหลายสัปดาห์ แม่ของเธอก็เริ่มมีอาการแพ้ท้องจึงรู้ว่าตัวเองตั้งครรภ์อีกครั้ง แม่ทำใจที่จะบอกเรื่องนี้แก่คนรอบตัวอยู่นาน แต่ก็ตั้งใจเอาไว้แล้วว่า จะเลี้ยงดูเด็กในท้องคนนี้เป็นอย่างดี แม้หัวใจจะเจ็บปวดจากการสูญเสียมามากแล้วก็ตาม

หลังจากวันที่มีปากเสียงกัน พ่อติบก็ได้สติแล้วทบทวนการกระทำของตัวเอง จึงรู้สึกผิดและละอายใจ ไม่กล้าสู้น้ำภรรยาอยู่พักใหญ่ แต่ครั้นพอทราบข่าวภรรยาก็รีบกลับมาแย่งเือน บรรยายากัดวันนั้นแสนระอึกระอ่วน ก่อนที่ทั้งสองคนจะขอโทษในทุกสิ่งที่ได้ล่วงเกินต่อกันไป แล้วตกลงกันว่าหากลูกคนนี้ได้ตั้งใจหวัง พวกเขาจะรักและคอยดูแลเธอเป็นอย่างดี ขอเพียงให้เธอมีชีวิตรอดก็พอ

ตั้งแต่นั้นมาทั้งคู่จึงคอยช่วยกันดูแลประคับประคองท้องนี้

อย่างดีที่สุด ไม่ใช่ในฐานะสามีภรรยาเหมือนเช่นที่ผ่านมา แต่ในฐานะพ่อและแม่ของลูกเท่านั้น

กระทั่งพระพายลืมหาดูโลกและชะตากรรมของเธอแตกต่างไปจากลูกสองคนก่อนหน้านี้ นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไมพ่อจึงเรียกพระพายว่า ‘หล้า’ ที่มาจากคำว่า ‘ลูกหล้า’ หรือลูกคนสุดท้ายนั่นเอง...

“พ่อคะ...” ตอนนั้นเองที่พระพายเอ่ยขึ้นปรามเขา เพราะดูเหมือนพ่อของเธอจะกระวนกระวายใจเสียจนแทบพูดจาไม่เป็นภาษาอยู่แล้ว

“หือ...” พ่อรีบขานรับ

“หนูรู้...” พระพายบอก มือเล็กๆ วางลงบนหลังมือสากของพ่อ “หนูรู้มาแต่แรกอยู่แล้วว่าพ่อเป็นอะไร”

และประโยคถัดมาทำเอาน้ำตามากมายไหลลงอาบแก้มตอบของพ่อดีป

“แม่เล่าให้ฟังแล้ว...และหนูโอเค” พระพายยืนยัน

เสียงสะท้อนของพ่อดังขึ้นพร้อมกับน้ำตาที่ไหลหลังพรั่งพรูออกมาโดยไม่ทันตั้งตัว เนื้อตัวของพ่อตีบสันสะท้อนไปหมดพร้อมกับใบหน้าที่ยับยู่ พระพายรีบโอบเข้ากอดแก ก่อนที่ทั้งสองมือหยาบกร้านนี้จะโอบกอดเธอเช่นกัน

มันนานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้กอดลูกสาว มันนานแค่ไหนแล้วที่ไม่ได้พูดคุยกัน แม้จะพบหน้ากันปีละหนสองหน แต่กลับรู้สึกห่างไกลกันเหลือเกิน ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่พ่อดีใจที่รู้สึกว่าแกเข้าใกล้ลูกสาวได้มากที่สุด เพราะแกไม่เคยคิดว่าพระพายจะรับเรื่องแบบนี้ได้จนกระทั่งวันนี้

“หล้าบะอายก่า ป้อหล้าเป็นกะเทยหนา...ป้อ...ป้อบะผู้จะคู่กับลูกจะได ป้อเสียใจ...ป้อมัน...” (หนูไม่อายเหวอ พ่อหนูเป็นกะเทยนะ...พ่อ...พ่อไม่รู้จะพูดกับลูกยังไง พ่อเสียใจ...พ้อมัน...)

พ่อตีบสะอึกสะอื้น กระซิบบอกลูกสาวแน่นอยากรู้สึกสำนึกผิด
เกิดมาตลอดว่าสิ่งที่แกเป็นอยู่ทำให้ลูกสาวอับอาย คงไม่มีใครอยาก
รับรู้พ่อของตัวเองไม่เหมือนคนอื่น แต่วันนี้ทุกอย่างกระจ่างชัดแล้ว
สิ่งที่พระพายต้องการหาใช่พ่อตามเพศสภาพหรือร่ำรวยล้นฟ้าไม่ เพียง
แต่ขอให้เป็นคนเดียวก็นพอ...

“ไม่อาย ไม่เคຍอาย” คนเป็นลูกบอก ร่างเล็กๆ สะอึกสะอื้น
พอๆ กัน และเธอเองก็เอาแต่ร้องไห้ไม่หยุด มันเป็นครั้งแรกของเธอ
เช่นกันที่เอื้อมเอ่ยความในใจออกมา

“หนูรักพ่อที่พ่อเป็นพ่อ...ไม่ใช่ที่พ่อเป็นผู้ชาย...” เจ้าตัวน้อยยังคง
ยืนยัน

“ป่อก่อฮักหล้าหนา ป่อก่อฮักลูกขนาด บะเกยฮักไขเตาหล้า ฮัก
เหลือชีวิตป่อก่อน” (พ่อรักหนูนะลูก พ่อรักลูกมาก ไม่เคยรักใครเท่า
หนู รักยิ่งกว่าชีวิตพ่ออีก)

แกบอกทั้งที่สะอึกสะอื้น น้ำตามากมายยังคงไหลลงอาบแก้ม
พร้อมกับน้ำมูกใสๆ ที่ไหลย้อยเประโบริบหน้าไปหมด มือที่หยาบกร้าน
ของพ่อยังคงโอบกอดลูกสาวอยู่อย่างนั้น ก่อนจะค่อยๆ คลายออกมา
เช็ดน้ำตาตัวเอง

พระพายที่เห็นน้ำตาของพ่อก็พลันขยับไปคว้ากระดาษทิชชูที่
หัวเตียงมาช่วยเช็ดให้ ก่อนทั้งคู่จะมองหน้ากันอย่างแปลกใจ ปลาย
จมูกของแต่ละคนแดงแฉะเป็นมะเขือเทศสุก ใบหน้าก็เปียกปอนไปด้วย
คราบน้ำตา พวกเขาหลุดข้าออกมาพร้อมๆ กัน เพราะหากนิ่งมองดีๆ
แล้ว ใบหน้าของทั้งคู่เหมือนกันอยู่มากเกินไปเหลือเกิน

“หนูหน้าเหมือนพ่อเลย” พระพายว่า

“ก่อดัวเป็นลูกป่อล้อ จะหื้อไปเหมือนไซ้” (ก็หนูเป็นลูกพ่อเนี่ย
จะให้ไปเหมือนใคร)

พ่อตีบว่าพาลงลูบหัวเล็กๆ ของลูกสาว ยื่นหน้ามาหอมกระหม่อม

น้อยๆ ที่แกเคยจูบเคยหอมสมัยที่พระพายยังเป็นเด็กเล็กๆ มันนานเหลือเกินที่แทบไม่ได้เข้าใกล้ลูก มันเนิ่นนานเหลือเกินจริงๆ

“นอนเหี้ย พูกลูกเจ้า” (นอนเถอะ พรุ่งนี้ตื่นเช้า)

พ่อบอก พระพายจึงปล้นพนักหน้ารับระรัว ริมฝีปากอímของเธอ ยิ้มหวาน และเธอดีใจเหลือเกินที่วันนี้พวกเธอพ่อกได้พูดคุยกันอย่างที่ควรจะเป็นมานานแล้ว

คนเป็นพ่อขยับขึ้นมาปิดหน้าต่างบานใหญ่ฝั่งที่ติดกับเตียงนอน ลงกลอนพร้อมกับบริการผ้าม่านหนึ่งแผ่วเบา ก่อนจะขยับมาห่มผ้าให้ลูกสาว เพราะคืนนี้อากาศเย็นลงมาก ผ้าห่มสีขาวที่พ่อเลือกซื้อมาจากโรงงานชุดเครื่องนอนด้วยเงินก้อนน้อยๆ ของแถนหาพอจะทำให้พระพายนอนหลับอุ่นสบาย และมันเข้ากับที่นอนไม้สักที่แกให้ช่างประกอบให้เหลือเกิน

“ขอบคุณสำหรับที่นอนนะคะ ป้าตาบอกว่า...พ่อให้ช่างทำให้ใหม่เหวอ” พระพายเอ่ยถาม

“เบ๊อนบ๊อยยะ เป็นเป็นสล่าไม้...งามก่อ...” (เพื่อนพ่อนะ แกเป็นช่างไม้...สวยมัย...) พ่อตอบตอบก่อนจะถามความเห็นจากเธอ

“สวยค่ะ สวยมากเลย”

พระพายตอบไปตามตรง เธอยิ้มเสียจนแก้มบริ ก่อนพ่อเธอจะเป่าลมลงบนกระหม่อมน้อยๆ ฝ่ามือหนาเกือบจะขยับลงไปปาดเช็ดสันเท้าของตัวเอง ด้วยผลอตัวตามความเชื่อที่ว่าหากใช้ฝุ่นหรือโคลนจากสันเท้าปาดเช็ดหน้าผากเด็กน้อย จะทำให้ผีมองไม่เห็นและทำให้ภูตผีปีศาจไม่ลักพาตัวเด็กไป แต่เพราะพระพายโตเป็นสาวมากแล้ว มันคงไม่ดีเท่าไร

“เดี๋ยวหนูก็ต้องลูกไปล็อกประตูอยู่ดี” พระพายแหวคนเป็นพ่อที่เพียงอยากห่มผ้าให้

พ่อตีบหัวเราะ่วนในความเป็นของตัวเอง ก่อนจะขยับลุกเดิน

ออกไปยังด้านนอก ให้พระพายเดินมาปิดล็อกประตูให้เรียบร้อยเสีย ก่อนที่แกจะเดินกลับบ้าน

ไฟในห้องนอนพระพายถูกปิดลงและวันนี้คงผ่านพ้นไปได้ด้วยดี เว้นเสียแต่อะไรบางอย่างทำให้เจ้าของห้องเล็กๆ นั้นนอนไม่หลับ อาจเพราะแปลกที่แปลกทาง ไม่เคยนอนในหอพักมาก่อน นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนของเธอยังคงเปิดค้างท่ามกลางความมืดมิด ก่อนมันจะค่อยๆ คุ่นชินกับความมืดและพอมองเห็นอะไรบางอย่างรอบตัว

“น่ากลัวจัง...” พระพายพึมพำกับตัวเอง

ตอนนั้นเองที่เสียงตุ๊กแกเจ้าถิ่นร้องดังสนั่น สองมือเธอกระชับผ้าห่ม ดึงขึ้นมาปิดลอคอระหง ใบหูเล็กฟังสิ่งต่างๆ ภาวนาในใจว่าอย่าให้มันอยู่ภายในห้องนี้เลย

เสียงลมหวีดหวิวที่โชยพัดเข้ามาผ่านซอกเล็กๆ ของบานหน้าต่าง ทำให้หัวใจดวงน้อยหวาดหวั่นเหลือटना ร่องฝ่าไพลด้านบนผนังห้องเธอเปิดเอาไว้เพื่อให้อากาศถ่ายเท มันน่าแปลกใจที่พระพายกลับรู้สึกว่ามีใครบางคนจ้องมองเธอผ่านช่องฝาไพลนั้นอยู่แทบตลอดเวลา แต่เวลานี้ที่เจ้าของห้องข้างๆ ยังไม่กลับมานี่สิน่าแปลกใจกว่า

ไม่นานนักก็มีเสียงฝีเท้าดังลอดประตูห้องเข้ามา ด้วยเพราะพื้นเป็นไม้เก่า จึงมีเสียงไม้ลั่นให้พอได้ยินอยู่บ้าง

เจ้าของเสียงฝีเท้าจากร่องเท้าสั้นสูงค่อยๆ เดินผ่านหน้าห้องเธอไป กระทั่งเสียงปลดล็อกกลอนประตูของห้องข้างๆ ดังขึ้น พระพายรับรู้ว่าหล่อนกลับมาถึงแล้ว

“กลับมาดีจัง”

แสงไฟจากห้องข้างๆ สว่างขึ้นในทันที ดูเหมือนหล่อนคนนี้จะชื่อพีพร เป็นสาวโรงงานอาหารกระป๋องที่ตั้งห่างจากหอพักนี้ประมาณสิบถึงสิบห้ากิโลเมตรเห็นจะได้ เพราะหอพักใกล้ๆ โรงงานนั้นเต็มหมดแล้ว และราคาก็สูงใช่เล่น การเช่าหอพักที่อยู่ห่างออกไปและมีรถรอ

รับ-ส่งยังหน้าปากซอยฟรีจึงเป็นทางเลือกที่ดีกว่า

พระพายได้ยินทุกเสียงการกระทำของคนข้างห้อง หล่อนกลับมาถึงก็เพียงเปลี่ยนเสื้อผ้าและล้มตัวลงนอน ไฟในห้องปิดลงหลังจากเปิดได้เพียงห้านาที

“ไม่อาบนํ้าหรือ...” พระพายเอ่ยกับตัวเองเบาๆ อย่างสงสัย ก่อนเธอจะรีบสลัดความคิดนี้ออกไปด้วยมันไม่มีประโยชน์อะไรกับเธอ

ร่างบางยังคงพยายามข่มตานอน แต่ถึงอย่างนั้นมันกลับยากเย็นเหลือเกิน...

4

รายงานตัว

จักรยานยนต์สีแดงคันใหม่ของลุงแอร์จอดอยู่ยังหน้าหอพักไม่เก่า โกลัๆ กับแคร่ไม้ที่สัร่อยมาลานั่งอยู่ บัดนี้หล่อนนั่งนิ่งงัน เพราะมีคนเอ่ยทักหายไปเมื่อครู่ ก่อนพวกเขาจะออกไปรายงานตัวที่วิทยาลัยเดียวกันกับพระพาย ทั้งให้หล่อนนั่งเสียบกิริยาไปอย่างนั้น ในขณะที่พระพายซึ่งสวมเสื้อกันหนาวสีเขียวอ่อนตัวโตทับเสื้อเชิ้ตนักศึกษาสีขาวสะอาดกุ๊กกึ่งลงมาจากชั้นสอง อากาศเข้านี้เย็นเฉียบอยู่มาก ขาเรียวในกระโปรงทรงเอสีกรมท่าจึงเกิดอาการชนลูกเกรียวไปตามๆ กัน

“สายแล้วว” พระพายว่าพลางก้าวขาลงมาจากบันไดหลักข้างห้องพักของเธอ พร้อมกับถุงผ้าที่เต็มไปด้วยเอกสารรายงานตัว เธอทอดมันแน่นในขณะที่พยายามสวมรองเท้าคัทชูหนึ่งสีดำให้เข้าที่เข้าทาง เส้นผมยาวสีดำสนิทที่ถักเปียไว้ด้านหลังผูกด้วยริบบิ้นสีขาวสะอาด เธอสวมหมวกไหมพรมสีเดียวกันที่ป้าตาถักไว้ให้ เพราะครั้นอากาศเย็นลงที่ไร พระพายมักมีอาการปวดหัวอยู่ตลอด

“ชะใจ! นี่มันก็โหมงแล้วอีหล้าเห้ย!” (เร็วว! นี่มันก็โหมงแล้ว ลูกกก!!)

เสียงเล็กแหลมของป้าตาดังลั่น ตอนนี้แกนั่งเฝ้าข้าวหลาม

กระบอกยาวยังกองไฟกองใหญ่ อาศัยผิงไฟให้อุ่นไปด้วยและเผาข้าวหลามไปด้วยในตัว มือเล็กๆ ของแกกวักระรัวเร่งเฝ้าให้พระพายรีบจำอ้อ เพราะเธอตื่นสายในวันรายงานตัววันแรก จึงจำต้องเร่งผิงเท้าอย่างเต็มที่ กระโจนขึ้นจักรยานยนต์ที่พ่อเธอขึ้นคร่อมรออยู่แล้ว มือหนึ่งเกาะบันไดของพ่อถีบ ก่อนที่อีกมือหนึ่งโบกให้สหายมาลา

ครั้นหลานสาวของพระพายที่กำลังนั่งห่มผ้านวมผืนหนาอยู่บนแคร่ใหญ่เห็นน้ำโบกมือมา ก็พลันโบกมือตอบ แม้สีหน้าของหล่อนจะยังคงนิ่งงันเช่นเดิมก็ตาม

“ขั้บรดี๊ๆ เน้อตีบ!” (ขั้บรดี๊ๆ นะตีบ!)

ป้าตาตะโกนย้ำ ก่อนจักรยานยนต์สีแดงที่พ่อตีบขี่มาจะค่อยๆ เคลื่อนออกไป เครื่องยนต์ 125 ซีซีแรงกว่ามอเตอร์ไซด์เก่าของพ่อที่ไม่ถึง 100 ซีซีอยู่มาก พอบิดคันเร่งเบาๆ ก็พุ่งฉิวไปข้างหน้า นับว่าแตกต่างจากของพ่อที่บิดสุดมือแล้วก็ยังคลานเป็นเต่า มิน่าซ้ำพลอยจะสิ้นไปทั้งคันด้วย

ถนนปูนเลนเดียวท่ามกลางตรอกซอกซอยเล็กๆ พามุ่งหน้าสู่ถนนปูนสองเลนที่พ่อให้รถยนต์คันใหญ่ขับสวนกันไปมาได้สบายๆ พ่อตีบขับลัดเลาะกระทั่งไปโผล่ยังเส้นทางใหม่ที่พระพายไม่เคยเห็น นั่นคือถนนคันคลองชลประทาน ปากทางเข้าถนนสายนี้เป็นป่าช้าใหญ่ที่เมื่อหลายปีก่อนเคยมีชาวเรือการทิ้งศพเด็กทารกมากมายเอาไว้ แต่บัดนี้ชาวชาลงมากแล้ว

มือเรียวยาวของพระพายกระชับบันไดของพ่อแน่นขึ้นน้อยๆ ด้วยรับรู้ได้ถึงความเย็นเยียบที่แผ่ออกมาจากสถานที่อันน่าขนลุก ก่อนเธอจะหันไปมองเมรุใหญ่ที่ตั้งตระหง่านอยู่ในพื้นที่สี่เหลี่ยมกว้างๆ จ้องมองคราบเขม่าสีดำที่ติดอยู่ตามขอบของประตูเมรุ พลังไล่สายตาขึ้นไปยังปล่องควันสูง ก่อนจะสะดุดเข้ากับเท้าเรียวซีดเผือดที่ห้อยลงมาจากยอดปล่องควัน ชายผ้าขึ้นสีดำสนิททั้งตัวลงแนบนิ่ง คนเป็นพ่อจึง

กระแอมเสียงดังให้พระพายหยุดมองสำรวจอะไรแปลกๆ เสียที่

“พระพาย” พ่อเธอร้องบอก

เจ้าตัวน้อยของพ่อหันขวับกลับมามองด้านหน้า เธอชนหน้าลงกับแผ่นหลังบางของพ่อ กระชับมือเย็นเฉียบกำชายเสื้อของพ่อแน่นขึ้นริมฝีปากอึดอัดแต่พริ้วสวตมนต์บทหนึ่งขึ้นเบาๆ

พ่อตีบถึงกับถอนหายใจ แต่ก็จำต้องขับไปต่อ ด้วยเกรงว่าจะทำเอาลูกสาวไปปรายงานตัวสาย จึงไม่อาจหยุดปลอบใจได้

จักรยานยนต์สีแดงแล่นเลียบไปตามคลองชลประทานที่น้ำในคลองวันนี้ไหลเอื่อยเอื่อย ก่อนความเร็วจะลดลงน้อยๆ เมื่อผ่านศาลช้างเก่าแก่ บริเวณนั้นมีต้นมะขามแผ่ขนาดมหึมายืนต้นสูงตระหง่านเคียงคู่กับต้นจิวใหญ่ พ่อตีบรับรู้ได้ว่าศาลไม้แห่งนี้มีเจ้าของศาลดูแลอยู่แล้ว จึงค่อยศีรษะลงน้อยๆ อย่างแสดงความเคารพ

พระพายเองก็พลันยกสองมือขึ้นไหว้สา¹ด้วยอีกคน กระทั่งผ่านพ้นเขตศาลช้างใหญ่ไป รถจักรยานยนต์คันนี้จึงค่อยๆ กลับมาแล่นด้วยความเร็วเท่าเดิม...

ภายในบริเวณวิทยาลัยบัดนี้เต็มไปด้วยรถรามากมายที่จอดเรียงราย ตั้งแต่ปากทางเข้าทางทิศตะวันตกยาวไปถึงวงเวียนรอบต้นจิวใหญ่ พ่อตีบคิดในใจว่าโชคดีเหลือเกินที่แกขี่รถจักรยานยนต์มาส่งพระพาย เกิดให้ลูกสาวซ้อนจักรยานป่าตามาคงลำบากน่าดู เพราะรถราวิ่งกันวุ่นวายไปหมด

พ่อตีบขับเลี้ยวลงตามทางลาดของเส้นทาง ผ่านอาคารเรียนรวมกลางมุ่งตรงไปยังฝั่งตะวันออกของวิทยาลัย ตรงเข้าสู่คณะศิลปกรรมศาสตร์ซึ่งเป็นคณะใหญ่รองลงมาจากวิศวกรรมศาสตร์

¹ คำทอ้งถิ่นของภาคเหนือ มาจากคำว่าไหว้กับสาธุ ใช้ในกรณีไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือภูตผี

“ตำหนุ่เน่เ้าก้า...” (แถวเน่เ้ามั้ง...)

พ่อตีบว่าพลงขับเข้าไ้จอดยังบริเวณด้านหน้าทางเข้าใหญ่ที่ บัดนี้ถูกกั้นด้วยราวกันเหล็ก อาจารย์และคณะกรรมการนักศึกษาคอย ช่วยกันแจ้งรายละเอียดการลงทะเบียน กฎข้อห้าม และสถานที่ติดต่อ ต่างๆ แก่ผู้ปกครองที่พานักศึกษาใหม่มารายงานตัวในวันนี้ และข้อหนึ่ง ที่ทำเอาพ่อตีบถึงกับฉงนนั้นคือ นักศึกษาใหม่ทุกคนต้องถอดเสื้อกัน หนาวฝากเอาไว้ เนื่องจากการรายงานตัวจำเป็นต้องผ่านขั้นตอนการ ถ่ายรูปสำหรับบัตรประจำตัว และนักศึกษาต้องถอดเสื้อกันหนาวเพื่อ ให้เห็นเครื่องแบบอยู่แล้ว ทางอาจารย์จึงขอแจ้งรายละเอียดนี้เอาไว้ ก่อน

แต่อากาศในวันนี้เย็นจนหนาวมากเหลือเกิน พ่อตีบจึงไม่เห็น ด้วยกับกฎข้อนี้

“เดวๆ เดวก่อนอาจ้าน หนาวบะจะต่าย จะหื้อถอดเสื้อกันหนาว ออก หยั่งไคนี้” (เดียวๆ เดียวก่อนอาจารย์ หนาวจะตาย จะให้ถอด เสื้อกันหนาวออกเนี่ยนะ มันยังง)

ยังไม่ทันที่จะได้ก้าวลงจากรถจักรยานยนต์เลยเสียด้วยซ้ำ พ่อตีบก็พลันโวยวายถามขึ้นเสียงดัง ทำเอาเหล่าอาจารย์และกลุ่ม นักศึกษารุ่นพี่ต่างพากันเดินมาแก้ตัวกับแกพัลวัน มีหน้าซ้ำผู้ปกครอง ของนักศึกษาหลายคนที่ไม่เห็นด้วยก็ต่างพากันมายืนออ

“เดียวขึ้นอาคารไปก็อุ่นแล้วครับคุณพ่อ เพราะถ้าเกิดต้องถ่าย รูป ต้องรับเอกสารเพิ่มเติมและอุปกรณ์ต่างๆ มาด้วย เด็กๆ จะต้อง หอบของเยอะ ทางวิทยาลัยจึงแจ้งให้ถอดเสื้อกันหนาวออกดีกว่า” อาจารย์ชายคนหนึ่งก้าวเดินเข้ามาหาพลงพยายามอธิบาย แต่ดู เหมือนว่ากลุ่มของผู้ปกครองจะไม่ค่อยอยากเจรจาเสียเท่าไร

“ก่อรายงานตัวก่อหอบกำเดวอ่าก่า! เสื้อกันหนาวมันใส่กับ ตัวลู่ ถอดใส่ๆ ไปยากหยั่ง แล้วหละอ่อนมันหนาวอ่า หื้อยะไค!!” (ก็

รายงานตัวก็หอบแป้นเดียวเอง! เสือกกันหนาวมันใส่ไว้ติดกับตัวนี้ ใส่ๆ ถอดๆ จะยากอะไร แล้วตอนนี้เด็กเค้าหนาว จะให้ทำยังไง!!)

พ่อตีบยังคงไม่ยอม ในขณะที่ผู้ปกครองคนอื่นๆ วิววายแทรก ขึ้นมานั่นเอง พระพายุที่ยืนอยู่ข้างหลังก็จำต้องสะกิดแขนแกเบาๆ เป็นเชิงปรามให้พ่อเล็กวิววายก่อนที่เธอจะไปรายงานตัวซ้ำ คนเป็นพ่อถึงกับถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายกับกฎบ้าๆ บอๆ เช่นนี้ แต่ก็ทำอะไรมากไม่ได้

พระพายุถอดเสื้อกันหนาวฝากให้พ่อตีบนำกลับไปด้วย นั้นรวมถึงหมวกไหมพรมสีขาวของเธอด้วยเช่นกัน

“เดี๋ยวถ้าเสร็จแล้วหนูโทร. บอกพ่อนะ” เธอเอ่ยขณะจัดแจงเสื้อผ้า มือเรียวลูบแขนที่ขนสั้นเล็กตั้งขึ้นชูชัน เพราะอากาศและสายลมเย็นโชยเข้ามาบาดผิวกายเสียจนรู้สึกเจ็บแปล็บๆ ที่เดียว

“หนาวก่อนหาล้า” (หนาวมั๊ยลูก)

พ่อตีบถามอย่างเป็นห่วง ถึงอย่างนั้นพระพายุกลับส่ายหน้า เพราะอย่างไรเสียเธอก็จำเป็นต้องอดทน กระทั่งพ่อเอลิปลดิกแห่งเล็กในกระเปาะเสื้อกันหนาวออกมาให้เธอ บอกเป็นนัยๆ ว่าให้ทาลิปดิกแห่งนี้ก่อนที่จะขึ้นไปรายงานตัว คนเป็นลูกจึงยื่นหน้าไปหาแทนคำตอบที่ว่า ‘ช่วยทาลิปให้หน่อยค่ะ’

พ่อตีบถึงกับเผลอขำออกมาน้อยๆ มือเรียวที่ค่อนข้างหยาบกร้านเซยคางเล็กของลูกสาวขึ้น แล้วแถมลิปดิกสีใส่ลงบนริมฝีปากเธออย่างชำนาญทีเดียว

“สวยมั๊ย” พระพายุเอ่ยถาม

“งาม งามขนาด ปูน! งามไปถึงดาวอังคารปูน!” (สวย สวยมากนูน! สวยไปถึงดาวอังคารนูน!)

พ่อตีบว่าพลางหัวเราะร่วน ลืมเรื่องกฎที่อาจารย์ให้ลูกถอดเสื้อกันหนาวไปเสียจนหมดสิ้นแล้ว เพียงแค่เห็นเจ้าตัวเล็กออกดออันแก

เท่านั้นโลกของแกก็สดใสขึ้นเป็นกอง

“หนูไปละนะ” พระพายบอกพร้อมกับยกสองมือขึ้นไหว้สวัสดิ์ ก่อนจะโบกมือบ้ายบายพ่อเธอที่ถูกกันให้อยู่ยังด้านนอกราวกันเหล็ก เพราะมีเพียงนักศึกษาเท่านั้นที่ผ่านเข้าไปได้

เป็นจริงดังคำของอาจารย์และกลุ่มนักศึกษารุ่นพี่ว่า หากเดินเข้าไปในตัวอาคารแล้วอากาศจะอุ่นขึ้นกว่าด้านนอก เพียงแต่มันอาจจะอุ่นขึ้นหนึ่งถึงสององศาเท่านั้น นักศึกษาบางคนจึงต้องขยับเนื้อขยับตัวไปมาเพื่อทำให้ร่างกายอบอุ่น ส่วนพระพายนั่นทำได้เพียงยืนดูมือไปมาระหว่างรอเข้าแถวร่วมกับนักศึกษาใหม่คนอื่นๆ ทนหนาวอยู่กว่าหลายนาที่ ก่อนรุ่นพี่จะเดินนำขึ้นตึกเพื่อไปรายงานตัวตามห้องต่างๆ

การจัดการของวิทยาลัยเป็นไปอย่างมีระเบียบ นักศึกษาหน้าใหม่เดินเรียงแถวไปตามทางเดินหน้าห้องเรียนที่ถูกปรับเปลี่ยนเป็นห้องสำหรับลงทะเบียน รับของ รับเอกสาร ทุกคนเดินวนขึ้นไปตามอาคารเรียนของแต่ละสาขา ถ่ายภาพสำหรับบัตรประจำตัว ก่อนที่จะเดินลงมายังปลายทางซึ่งก็คือชั้นหนึ่งอีกครั้งเพื่อชำระค่าใช้จ่ายตามที่ระบุเอาไว้ในเอกสาร

โต๊ะยาวเรียงรายเต็มลานว่างใต้อาคารหลังใหญ่ให้นักศึกษาได้ชำระเงินอย่างเป็นระเบียบ เพียงแต่อีกกิจกรรมหนึ่งที่ดูเหมือนจะน่าสนใจว่าการรายงานตัวในวันนี้เห็นจะเป็นการรับน้องของแต่ละคณะที่บัดนี้รุ่นพี่แต่ละคนยินดีกรอรุ่นน้องคณะตัวเองอยู่แล้ว

“น้องๆ คณะศิลปกรรมชำระเงินแล้วแยกออกมาทางนี้นะครับ” รุ่นพี่ผู้ชายตัวโตชูป้ายผ้าที่เขียนข้อความยินดีต้อนรับน้องๆ ขึ้น เพื่อแจ้งเด็กใหม่ทุกคนให้เดินมารวมตัวกันยังบริเวณด้านหลังของเขา เนื่องจากคณะศิลปกรรมศาสตร์มีกิจกรรมรับน้องต่อจากนี้

พระพายที่เพิ่งจ่ายเงินค่าเทอมของเธอเสร็จพลันก้าวออกมา พลังทำหน้าที่ตาเหลือกลาใส่ผู้เป็นรุ่นพี่ ก่อนเธอจะถูกพาไปนั่งร่วมวง ทำป้ายชื่อห้อยคอระหว่างรอเพื่อนๆ คนอื่นๆ แต่หญิงสาวที่อายคนนี้ ไม่กล้าทักทายใครเลย เธอจึงนั่งระบายสีป้ายชื่อสำหรับงานรับน้องของเธอไปเรื่อยๆ กระทั่งใครบางคนเอ่ยทักทายเธอ

“ชื่อไรหรอ” หญิงสาวในชุดนักศึกษาใหม่ที่เพิ่งเดินเข้ามานั่งลงข้างๆ ถามขึ้นเบาๆ แล้วสะกิดเรียวแขนขาวของพระพายอีกครั้ง เพื่อตอกย้ำว่าหล่อนคุยกับเธออยู่

คนตรงหน้าเป็นเจ้าของเรือนผมดำยาวตัดหน้าม้าเต๋อ ปล่อยผมสลายยาวลงถึงกลางแผ่นหลัง ใบหน้าเรียวของหล่อนจิ้มลิ้มสดใสจนพลอยทำให้พระพายฉีกยิ้มหวานไปด้วย

“ชื่อ...พระพาย...ค่ะ” สาวเจ้ายังคงทำหน้าที่ตาเหลือกลา ดวงตากลมของพระพายสอดส่ายไปมาอย่างไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายทักคนผิดหรือเปล่า

“ทักตัวนั้นแหละ! ฮ่าๆ เราชื่อโรสนะ” เพื่อนใหม่ถึงกับหัวเราะร่วน ก่อนจะแนะนำตัวเองด้วยรอยยิ้มกว้าง ชื่ออันแสนหวานของหล่อนเข้ากับริมฝีปากสีชมพูสวยเหลือเกิน

“ไปเข้าห้องน้ำกันมั๊ย เราปวดฉี่แต่ไม่กล้าไปคนเดียวอ่า”

โรสเอ่ยชวน พระพายจึงพยักหน้าแทนคำตอบ พลังคิดอยู่ในใจว่าเธอเองก็อยากลุกไปล้างมือด้วยเช่นกัน เพราะสี่เทียนที่รุ่นพี่เตรียมเอาไว้ให้ทำป้ายชื่อติดไม้ติดมือเสียจนรู้สึกเหนียวเหนอะหนะไปหมด

ในระหว่างที่นั่งรอนักศึกษาคนอื่นๆ ลงทะเบียนอยู่นั้น นักศึกษาหน้าใหม่ที่ลงทะเบียนเสร็จแล้วก็ได้รับอนุญาตให้ไปทำธุระส่วนตัว ทั้งเข้าห้องน้ำ และฝากของสำคัญต่างๆ ไว้กับรุ่นพี่เพื่อเตรียมตัวร่วมกิจกรรมที่จะจัดขึ้นต่อไป เพื่อนคนแรกของพระพายคนนี้จะชวนไปเข้าห้องน้ำด้วยกันยังห้องน้ำใกล้ๆ ผ่านหน้าร้านขายเบเกอรี่ร้านใหญ่ที่ได้

ชื่อว่า เป็นร้านประจำของคณะ และซุ้มกิจกรรมที่รุ่นพี่สโมสรนักศึกษา จัดไว้ให้เพื่อความสนุกสนาน ทั้งปาลูกโป่ง สาวน้อยตกน้ำ หรือแม้แต่ กระทั่งกิจกรรมสอยดาว

พวกเขาทิ้งสองใช้เวลาในห้องน้ำเพียงไม่นานเท่านั้น แต่กลับ มาแฉะเสียเวลากับกิจกรรมข้างทางเสียมากกว่า และกิจกรรมหนึ่งที่ ล่อตาล่อใจโรสก็เห็นจะเป็นซุ้มสีแดงชาดที่สร้างด้วยนั่งร้านเหล็กเก่า ทาสีแดงสด ห่มคลุมทุกด้านด้วยผ้าสีแดงผืนใหญ่

“พระพาย ลองปะ” โรสเอ่ยชวน

“ไม่เอาดีกว่า เราออกมาแล้วนะ...เดี๋ยวรุ่นพี่จะว่าเอารึเปล่า”

สาวเจ้าปฏิเสธร ด้วยอะไรบางอย่างทำให้พระพายรู้สึกว่าเขา ไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสิ่งนี้เลย นั่นคือเงาที่พยายามหลบซ่อนจาก เธอ มันเข้าไปออกันอยู่ทางด้านหลังนั่งร้านใหญ่ โผล่ออกมาให้เห็น เพียงไอส์ดำที่ส่งกลิ่นเหม็นเน่าน่าสะอิดสะเอียนเท่านั้น

“ไม่หรอกน่า มาเถอะ แป๊ปปเดียว”

ยังไม่ทันที่พระพายจะได้เอ่ยตอบอะไร โรสก็พลันลากพระพาย เข้าไปในซุ้มผ้าสีแดงนั้นเรียบร้อยแล้ว ภายในนั้นเต็มไปด้วยด้ายยาว สีแดงฉาน ห้อยเป็นเส้นสายระโยงระยางจากฝั่งหนึ่งไปยังอีกฝั่งหนึ่ง แสงขาวจากภายนอกที่ลอดผ่านผ้าเก่าๆ เหม็นสาบเข้ามากลายเป็น แสงสีแดงที่ตกกระทบลงกับใบหน้าของพวกหล่อนทั้งสอง

ชายอวบอ้วนคนหนึ่งนั่งอยู่ด้านในสุดของซุ้ม เขาสวมเสื้อผ้า อย่างพราหมณ์หนุ่มงามขาว แต่บัดนี้มันกลับถูกฉาบไปด้วยแสงสีแดง จนหมดสิ้นแล้ว ลำคอหนาที่มีลูกประคำพวงโตคล้องไว้ ดูเหมือนรุ่นพี่ คณะเธอจะพยายามแต่งตัวให้ดูเป็นพ่อมด คอยดูดวงให้เด็กใหม่ที่ หลงเข้ามาในซุ้มของเขา

“ว่าแล้ว...รออยู่เลย” เขาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงทุ้มต่ำให้น่าเชื่อถือ เหมือนกับว่าเขาเองรับรู้แต่แรกอยู่แล้วว่าโรสและพระพายจะเดินเข้า

มาภายในหุ้มนั้น แม้แต่ที่จริงมันจะเป็นเพียงคำพูดตามบทที่ถูกเขียนให้
พูดแต่แรกอยู่แล้วก็ตาม

“หุ้มนั้นเป็นหุ้มนะอะไรหะคะ” โรสเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงงุนงงใจ หล่อน
ขยับมานั่งลงอยู่เบื้องหน้าพ่อหมอ ก่อนที่พระพายจะค่อยๆ ย่อตัวลง
นั่งข้างหลังหล่อนอีกที

หัวใจดวงเล็กๆ ได้ออกอิมของพระพายเต้นอยู่โครมคราม เธอไม่
ชอบใจเอาเสียเลยที่ต้องเข้ามาอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ เพราะเงาตัว
นั้นมันอยู่ใกล้เธอมากกว่าทุกครา ยิ่งจ้องมองไปยังหัวไหล่ขวาของชาย
คนนั้น ยิ่งชัดเจนแล้วว่านั่นคือฝ่ามือหนาใหญ่ที่เกาะกุมบ่าเธออยู่

“มีอะไรหนักใจใช่ไหมล่ะ จ้าเอานี้ไป” ชายตรงหน้าเอ่ยโผงผาง
ขึ้นในทันที พลงยันยันดัดเส้นสีแดงร้อยลูกปัดสีขาวไว้หนึ่งเม็ดให้พวก
เธอทั้งสองคน

โรสเลิกคิ้วอย่างสงสัย แต่พระพายกลับส่ายหน้าระรัว

“มีอะ เดียวอาจารย์ผูกข้อมือให้” เขาว่าด้วยใบหน้าที่แสนจริงจัง

ใบหน้านามของพระพายซีดเผือดลงเรื่อยๆ ตอนนั้นเองที่โรส
ยื่นมือเธอให้เขา ชายเบื้องหน้าขยับยิ้มอย่างได้ใจ ดูเหมือนเขาจะมั่นใจ
ในตัวเองว่าเด็กใหม่อยากร่วมกิจกรรมนี้ด้วย มือหนาจับได้มือเรียวที่
เย็นเฉียบของโรสไปมาเบาๆ ทว่าโรสกลับไม่ว่าอะไรเขา หญิงสาวจ้อง
มองยันดัดสีแดงที่ผูกข้อมือเล็กๆ ของหล่อน ก่อนจะขยับมือยกขึ้นไหว้
ขอบคุณ

“ขอบคุณค่ะพี่”

โรสว่า มันดูเหมือนว่าหล่อนจะถูกรุ่นพี่คนนี้อ่านลามามากกว่าที่
จะเป็นการผูกข้อไม้ข้อมือให้เด็กๆ หลังจากที่เขาผูกข้อมือให้หล่อนเสร็จ
และรับไหว้ ชายเบื้องหน้าก็เปลี่ยนท่าทางมาหยิบยันดัดอีกเส้นขึ้น เพื่อ
ร้อยผูกข้อมือให้พระพายอีกคน

“นะ...หนูมีของหนูแล้วค่ะ” พระพายว่าพลงขยับยกสร้อยยันดัด

ของพ่อที่ห้อยคอเธออยู่ตลอดออกมาให้เขาดู

ตอนนั้นเองที่โรสถึงกับเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ หล่อนมองย่นต์ของพระพายอย่างแปลกใจในที่ แต่กลับไม่ได้แสดงท่าทีที่จะขอดูหรือเอ่ยถามอะไรเกี่ยวกับมันออกไป แตกต่างจากรุ่นพี่คนนี้ที่ยังคงยืนยันคำเดิม เขายังยกมือหารอเธออยู่

ดวงตางามของพระพายจ้องมองของประหลาดที่เต็มไปด้วยสิ่งสกปรก แต่หาใช่สิ่งสกปรกทางกายภาพไม่ ด้วยเพราะมันเต็มไปด้วยไอสีดำและน้ำครายืดเหนียว ที่สำคัญมันอยู่ห่างเธอเพียงไม่ถึง 2 ฟุตเท่านั้น พระพายถึงกับลอบกลืนน้ำลายเหนียวลงคออย่างฝืดเคือง เธอไม่รู้จะปฏิเสธเขาอย่างไร นอกเสียจากการลุกพรวดพราดออกไปจากซุ้มนี้

“มาเรียนที่นี่แล้วไม่มีย่นต์ของอาจารย์จะอยู่ลำบากนะหนู” เขาเอ่ยขึ้นอย่างพยายามข่มขู่เธอ

“อู๊ย! รุ่นพี่เรียกแล้ว!”

โรสโผ่ผางขึ้นเสียจนทำเอารุ่นพี่คนนั้นสะดุ้งโหยง หล่อนรีบกระซอกพระพายให้ลุกขึ้นในทันที

“โทษทีนะพี่ ัว้เจอกันค่อยผูกข้อมือนะ!” โรสตะโกนบอกส่วนรุ่นพี่ยังไม่ทันได้ตอบอะไรออกไป ทั้งสองก็พลันก้าวออกไปจากซุ้มแดงนี้เสียแล้ว

ครั้นพระพายรับรู้่ว่าตัวเองหลุดพ้นออกมาจากสถานที่แห่งนั้นได้ก็ถึงกับโล่งใจ เธอหายใจคล่องขึ้นกว่าเดิมอยู่มาก ถึงอย่างนั้นทั้งตัวเธอก็กลับเต็มไปด้วยเหงื่อที่ไหลซึมออกมาจนเปียกปอนซุ่มซอกแผ่นหลังบางไปหมด อากาศที่เคยหนาวเย็นบัดนี้ร้อนระอุด้วยความหวาดกลัวสิ่งสิ่งนั้น กระทั่งเพื่อนเธอเอ่ยถาม

“กลัวเหรออ”

“ปะ...เปล่า” พระพายปฏิเสธ เธอไม่อาจบอกสิ่งที่เธอมองเห็น

ได้ แม้จะรู้สึกว่ามันเข้าใกล้ตัวเธอมากกว่าที่ควรจะเป็นก็ตาม ก่อนเธอจะบิ้วยความผิดให้ผ้าสีแดงที่คลุมข่มจนมืด “อึดอัดนิดหน่อยนะ หายใจไม่ค่อยออก”

“แนใจเหรออ...” ไรสยังคงถามย้ำ พระพายจึงพยักหน้า

ตอนนั้นเองที่ไรสแกะยันต์ที่ผูกข้อมือของหล่อนออก และทิ้งมันลงในถังขยะของวิทยาลัยโดยไม่ได้สนใจอะไรมันอีกเลย พระพายเหลือบมองข้อมือของไรสและเห็นรอยสีดำที่ค่อยๆ จางหายไปทีละนิด แต่เธอกลับเลือกที่จะไม่เอ่ยอะไรออกไป

“พระพายมองเห็นไหม้มั้ยละ” ไรสถามขึ้นอย่างกับว่า หล่อนเองรับรู้ที่พระพายมองเห็นสิ่งแปลกๆ เหมือนกัน

“เห็นอะไร...” สาวเจ้ายังคงไขสือไม่เลิก

“ก็เห็นเงาสีดำที่เกาะอยู่กับตัวพี่เค้าไง” และไรสเลือกที่จะเอ่ยกับพระพายตามตรง

ท่าทางของพระพายดูสงบลงน้อยๆ พลังคิดวิเคราะห์เห็นว่าเธอจะไว้วางใจไรสได้หรือไม่ หากเธอตอบออกไปตามตรงจะถูกกล่าวหาว่าเป็นคนเพ้อเจ้อหรือเปล่า แต่อีกใจหนึ่งพระพายกลับเชื่อคำพูดไรสไปแล้ว

“ไรส...เห็นเหรออ” พระพายถามกลับไปอย่างลังเลอยู่น้อยๆ

“เห็นสิ” ไรสก็ตอบเธอด้วยวาจาฉะฉานทีเดียว

“เห็นแล้วเข้าไปทำไม!” พระพายโวยวายใส่ ด้วยเธอคิดมาตลอดว่าไรสไม่สามารถรับรู้สิ่งที่เธอมองเห็นได้

“พระพายไม่อยากรู้เหรออ ว่าทำไมมันถึงเกาะอยู่เต็มตัวพี่เขานะ”

ไรสถามเธอกลับ ทำให้พระพายพูดอะไรไม่ออก

“แต่น่าแปลกเนาะ มันไม่กล้าเข้าใกล้ตัวพระพายเลย” ไรสว่าต่อพลังจ้องมองมายังสร้อยยันต์ของพระพายตาเป็นมัน

“ยันต์ของพ่อเนาะ พ่อให้ใส่ติดตัวตลอด” พระพายบอกเพื่อนสาวของเธอ ในระหว่างที่ทั้งคู่เดินกลับไปนั่งรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ คนอื่นๆ

“น่าสนใจแฮะ...” โรสว่า แต่ก่อนที่หล่อนจะได้เอยค่าไต่ต่อ รูนฟีในคณะของพวกเธอก็พลันเรียกให้เข้าแถวเรียง 2 เพื่อรอไปทำกิจกรรมต่อเสียแล้ว

พระพายจึงเลือกที่จะไม่เอยต่อ เพราะไม่อยากต่อความยาวสาว ความยืดเรื่องนี้อีก เธอค่อยๆ เดินไปยืนเรียงแถวคู่กันกับโรสที่ไม่ได้เปิดประเด็นถามคำถามใดเช่นกัน

ทั้งคู่เริ่มต้นกิจกรรมรับน้องไปตามปกติ ร้องเล่นเต้นรำ ทำตัวบ้าๆ บอๆ เพื่อให้รุ่นพี่ออกพอใจแล้วรับขนม ลูกอม และความสัมพันธ์ที่ไม่รู้เหมือนกันว่าหลังจากเรียนจบไปแล้วจะได้เจอหน้าค่าตากันอีกหรือเปล่า ถึงอย่างนั้นกิจกรรมรับน้องก็ยังคงถูกจัดขึ้นในทุกๆ ปี ดูเหมือนมันจะเป็นสีสันในวัยเรียนสำหรับเฉพาะคนบางคน...

5

แสงสว่าง

ตลอดช่วงเช้าของวันนี้ กิจกรรมรับน้องยังคงดำเนินไปอย่างสนุกสนาน เสียงกลองดังระรัวพร้อมกับเสียงร้องรำทำเพลงของพี่ๆ และรุ่นน้องหน้าใหม่ หน้าตาแต่ละคนมอมแมมไปด้วยแป้งฝุ่นกวนผสมกับน้ำ ป้ายไปมาเป็นรูปร่างหน้าตาต่างๆ ตามแต่รุ่นพี่จะเลือกสรรจัดให้เป็น ทรงผมถูกเปลี่ยนไปตามอารมณ์ของพวกเขา เรียกได้ว่าเด็กใหม่แต่ละคนแทบไม่เหลือเค้าของนักศึกษาใหม่ที่มารายงานตัวเมื่อตอนเช้าเลยสักนิด ยิ่งรุ่นน้องผู้ชายดูเหมือนกับว่าพวกเขาจะถูกเปลี่ยนโฉมมากกว่ารุ่นน้องผู้หญิง

ส่วนพระพายนั้ถูกแต่งหน้าให้เป็นกระต่าย หรืออะไรก็ตามแต่ที่มีหนวด 3 เส้นอยู่ที่แก้มทั้งสองข้าง แต้มปลายจมูกของเธอเป็นจุดเล็กๆ ผมเปียยาวด้านหลังถูกแกะออกแล้วมัดขึ้นใหม่เป็นผมเกละ 2 ข้างแทน

“น่าอายจังเลย” พระพายบ่นอุบอิบ ในขณะที่สองมือเปิดกล่องข้าวที่เหลือข้าวสวยไว้เกินครึ่งกล่อง ยกมือขึ้นไหว้สาขอมมาข้าวที่เธอกินเหลือ ด้วยพระพายไม่ชอบกินข้าวที่ร่วนซุยเป็นเม็ดจนเกินไป จึงทำให้ความอยากอาหารลดน้อยถอยลงไปจนแทบไม่ยักตักเข้าปาก อาศัยดักกินเฉพาะส่วนที่ชุ่มด้วยน้ำซอสของผัดกะเพราที่ใส่ถั่วงอกยาว

ไปเท่านั้น

“ไม่อร่อยเหรอ”

โรสถามเสียงสดใส หล่อนดูสนอกสนใจการกระทำของพระพายเป็นพิเศษมากกว่าคนอื่นๆ ที่ดูจะสนใจในตัวโรส เพราะหน้าตาหล่อนสวยอย่างสาวสมัยใหม่ ยิ่งโดยเฉพาะพวกนักศึกษาผู้ชายด้วยแล้วบางคนเอาแต่จ้องมองโรสเสียจนหล่อนรู้สึกรำคาญใจ

“เปล่า ก็อร่อยดี” พระพายเลือกที่จะตอบไปแบบบัวไม่ให้ช้ำน้ำไม่ให้ขุ่น เพราะไม่อยากให้ใครเสียใจกับคำพูดของเธอ

“อร่อยแล้วทำไมกินเหลือ” โรสเอ่ยแซว เพราะหล่อนซัดข้าวหมูกระเทียมในกล่องของตัวเองเสียจนเกลี้ยงกล่องทีเดียว อาจเพราะโรสเป็นเด็กจากจังหวัดทางภาคกลางที่ส่วนใหญ่นิยมกินข้าวเจ้าแบบร้อนๆ แตกต่างไปจากพระพายที่ชอบกินข้าวหุงนิ่มๆ และๆ ก็เป็นไปได้

“ก็...ข้าวมันแข็ง...”

กระทั่งพระพายยอมบอกออกไปตามความรู้สึกของเธอ โรสจึงพอใจที่เห็นว่าเพื่อนยอมเปิดปากพูดกับหล่อนเสียที

“พระพายยังโกรธอยู่เหรอ” โรสถามพลางขยับยกแก้วน้ำของหล่อนขึ้นดื่ม แล้วกระเฝือกเข้าหาพระพายอย่างต้องการสนิทสนมด้วย

“โกรธอะไร...ไม่ได้โกรธสักหน่อย” พระพายรีบปฏิเสธ เธอไม่ใช่คนที่จะโกรธใครง่ายๆ อยู่แล้ว เพียงแค่ไม่อยากพูดถึงเรื่องเหนือธรรมชาติมากนักเท่านั้น

“จริงงะ” เพื่อนเธอยังคงเข้าขี้

“จริงๆ” พระพายยืนยันหนักแน่น

“หลังจากนี้เราจะไปไหว้อาจารย์เป็นธรรมเนียมเด็กๆ ใครกินเสร็จแล้วก็เอาขยะไปทิ้งแล้วมาเข้าแถวได้แล้วนะ”

ตอนนั้นเองที่เสียงประกาศของรุ่นพี่ดังกึกก้องทั่วลานกิจกรรม ซึ่งเป็นลานว่างที่ตั้งอยู่ด้านในของอาคารทรงแปดเหลี่ยม ค่อนข้าง

ร่มรื่นและเต็มไปด้วยต้นไม้มากมาย เพียงแต่ต้นไม้ที่เด่นสะดุดตาเป็นพิเศษเห็นจะเป็นต้นจำฉางใหญ่ที่งอกขึ้นยังใจกลางลาน

สิ้นเสียงแฉ่งข่าวเกี่ยวกับกิจกรรมที่จะจัดขึ้นต่อในช่วงบ่ายแล้ว พระพายกับโรสจึงพากันเดินไปทิ้งขยะและล้างไม้ล้างมือ ก่อนจะกลับมาหอบข้าวหอบของของพระรูงพระรัง ทั้งอุปกรณ์การเรียนและขนมมณเฑียรที่รุ่นพี่มอบให้ไปยื่นรอเข้าแถวเพื่อเดินไปพร้อมๆ กันกับเพื่อนคนอื่นๆ

เพียงไม่นานจนขวบเด็กปี 1 ก็เริ่มเดินไปยังประตูฝั่งทิศตะวันออกของวิทยาลัย ข้ามถนนสายเล็กออกไปผ่านตลาดใหญ่ที่เวลานี้เงียบสนิท เนื่องจากตลาดแห่งนี้เปิดขายกันในช่วงเช้าและช่วงเย็นเท่านั้น ในตอนกลางวันจึงเงียบสนิท จะมีก็แต่สุนัขฝูงใหญ่ที่นอนพุงโรเฝ้าตลาด แม่นักศึกษากว่าหลายชีวิตเดินผ่าน มันก็ไม่แม้แต่จะลืมตาขึ้นมามอง

กลุ่มนักศึกษามุ่งหน้าเข้าไปยังซอยเล็กที่อยู่ถัดออกไปจากตลาดใหญ่ เดินต่ออีกเพียงไม่ถึงสิบห้านาทีก็เข้าสู่เขตของบ้านเรือนต่างๆ บนถนนลาดยางมะตอยที่มีร่องน้ำกว้างประมาณ 2 เมตรเศษๆ ขนาบข้าง ภายในร่องน้ำมีน้ำใสไหลเย็นอยู่เอื่อยเอื่อย แทรกแซมไปด้วยต้นไม้แฉ่งที่ชูใบกลมเขียวขึ้นเหนือผิวน้ำ ขยับไหวระริกเป็นระลอกครันเมื่อต้องกันเอนไหวไปมา

นกกรงหัวจุกที่ส่งเสียงร้องอันเป็นเอกลักษณ์เสียจนได้ชื่อทางเหนือว่า ‘นกปัดจะลิว’ เกาะอยู่ตามกิ่งไม้พลากร้องหาพรรคพวก สนุกสนาน บรรยากาศตอนนี้น่ารื่นขึ้นกว่าตอนเดินผ่านหน้าตลาดใหญ่อยู่มาก แต่ทุกครั้งที่สายลมพัดผ่านมาก็ทำให้นาวากายขึ้นได้เช่นกัน

ทุกคนเดินเลียบไปตามร่องน้ำเล็กและกำแพงสีส้มสดที่ทอดยาวไป จนกระทั่งถึงปากทางเข้าใหญ่ก็เจอสะพานเล็กๆ ที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างถนนกับทางเข้าบ้านหลังหนึ่ง ราวสะพานทั้งสองฝั่งเป็นรูปตัวหงา² ประดับด้วยลวดลายละเอียดอ่อนตามความชอบของเจ้าของ

บ้านที่บัดนี้ยืนรอเหล่านักศึกษาอยู่แล้ว

‘อาจารย์เป็นธรรม’ หนึ่งในอาจารย์พิเศษของวิทยาลัยเป็นผู้มีชื่อเสียงทางด้านพุทธศิลป์ กว่าหลายปีแล้วที่อาจารย์เป็นธรรมรับสอนนักศึกษาไปพร้อมๆ กับทำงานศิลปะของตัวเอง แต่การเรียนการสอนในทุกๆ วิชาที่แกเป็นผู้สอน ต้องเข้ามาเรียนยังบ้านของแกเท่านั้น นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ว่าหลังจากกิจกรรมรับน้องในช่วงเช้า เด็กปีหนึ่งทุกคนจึงต้องถูกพามายังบ้านของแก เพื่อให้รู้จักเส้นทางและรับการบ้านชิ้นแรก แม้ว่าวิทยาลัยจะยังไม่เปิดเทอมก็ตาม

“น่ากลัวจัง...”

ตอนนั้นเองที่โรสเริ่มแสดงความหวาดหวั่นขึ้นมา ทำเอาพระพายแปลกใจขึ้นในทันที

ทั้งคู่เดินตามคนอื่นๆ ไปช้าๆ กระทั่งทุกคนเดินผ่านซุ้มประตูไม้ใหญ่ที่เปิดอ้าออกกว้าง ภายในสถานที่แห่งนี้ร่มรื่นกว่าที่เห็นจากภายนอกอยู่มาก ทางเดินที่นำเด็กๆ เข้าไปยังภายในบริเวณบ้านของอาจารย์เป็นธรรมไปด้วยหินสีขาวก้อนใหญ่ แม้จะทำให้เดินลำบากอยู่บ้าง แต่ก็ทำให้บริเวณนี้สว่างขึ้นมากโขทีเดียว

มองตรงเข้าไปด้านใน จะพบว่าบ้านหลักของอาจารย์อยู่ทางซ้ายมือ เป็นบ้านปูนชั้นเดียวยกพื้นสูงไม่ต่างจากบ้านชาวบ้านธรรมดาทั่วๆ ไป เสาคานหน้าต่างก่อด้วยอิฐมอญสีส้มสด หลังคายังมุงกระเบื้องดินขอแบบเก่า ทุกคนที่เดินเข้ามาไม่ได้สนใจบ้านของแกเท่ากับศาลาไม้สักใหญ่ทางขวามือที่แกสร้างไว้ริมสระบัว และมีทางเดินโอบรอบสระ เพราะลวดลายทั่วทั้งศาลาใหญ่นี้แกเป็นคนแกะสลักมันเองกับมือ

² ตัวลายตั้งต้นของลายกระหนก มีโครงสร้างขมวดกันหยอคว่ำหน้าลง ปลายยอดตั้งขึ้น ในภาษาเหนือเรียกสามแบบคือตัวเหงา หางวัน วาฬ

“เป็นอะไรเธอ...”

พระพายเอ่ยถามเพื่อนพลาบหันมองไปรอบๆ กาย น่าแปลกใจที่เธอกลับมองไม่เห็นสิ่งแปลกปลอมใดๆ เลย นั้นรวมไปถึงเงาสีดำและกลิ่นแปลกๆ ที่เธอมักได้กลิ่นเมื่อมีวิญญาณหรือภูตผีปีศาจเข้ามาใกล้

สถานที่แห่งนี้ดูเหมือนจะมีอะไรบางอย่างที่ทำให้พระพายรู้สึกว่ามันปลอดภัย เพราะโดยปกติแล้วไม่ว่าสถานที่ใดก็ตาม มักจะมีดวงวิญญาณที่ติดอยู่กับสถานที่นั้นๆ ทว่าตั้งแต่เธอก้าวผ่านสะพานตัวเหงาเข้ามาด้านใน ก็ไม่พบเห็นดวงวิญญาณดวงใดอีกเลย พระพายเบาใจอยู่น้อยๆ เธอกระชับกอดของที่หอบหิ้วมาในท่าทางที่ผ่อนคลายมากขึ้น

“ไม่มี...นั่นก็ไม่มี...นี่ก็ไม่มี...พระพาย ฉันว่าที่นี่มันแปลกๆ” โรสกระชับ น้ำเสียงของหล่อนแสดงความกังวลใจออกมาอย่างชัดเจน

“ไม่มีก็ดีแล้วไม่ใช่เหรอ” พระพายยังคงยืนยัน เธอเชื่อว่าสถานที่แห่งนี้ต้องมีอะไรสักอย่างคุ้มครองอยู่ และใครก็ตามที่คุ้มครองที่แห่งนี้...คงไม่ธรรมดา

กระทั่งพระพายรู้สึกถึงอะไรบางอย่างในร่องเท้าของเธอ ดูเหมือนจะมีเม็ดทรายเม็ดเล็กๆ หลุดเข้าไปในร่องเท้าคัตชูเสียแล้ว สาวเจ้าจึงแยกตัวออกจากแถวเล็กน้อย วางข้าวของมากมายที่หอบมาพะรุงพะรังทิ้งไว้กับเสาใหญ่หน้าบ้านของอาจารย์เป็นธรรมดา แล้วย่อตัวลงเพื่อจัดการกับร่องเท้าของเธอเสียก่อน

“เป็นอะไรคะน้อง” รุ่นพี่คนหนึ่งเอ่ยถามอย่างเป็นห่วง โรสเองก็หยุดคอยเธออยู่เช่นกัน

“อ้อ ทรายมันหลุดเข้าไปในร่องเท้านะคะ” พระพายว่า ในขณะที่เธอหันมองเพื่อนคนอื่นๆ ที่ค่อยๆ เดินจากไป ท่าทีของโรสที่ดูร้อนรนขึ้นทำให้พระพายรับรู้ว่าอีกฝ่ายกังวลใจกับสถานที่นี้จริงๆ

“ไปก่อนก็ได้ค่ะ เดี่ยวหนูเดินตามไป” พระพายจึงบอกรุ่นพี่และ

โรสให้เดินนำไปก่อน พลังท่ามือเร็วกว่าเสือใหญ่ที่เย็นเฉียบ ค่อยๆ ถอดรองเท้าคัทชูหนึ่ง ก่อนจะเคาะมันเพื่อเอาเม็ดยาเม็ดเล็กๆ ออกมา

“รีบๆ ตามมานะ เดินไปจนสุดทาง พอถึงต้นหมากก็เลี้ยวซ้าย จะมีโถงเรียนอยู่” รุ่นพี่เธอรว่า ท่าทางร้อนรนพอๆ กัน ดูเหมือนหล่อนจะกังวลเพราะเดินตามเพื่อนไม่ทัน ส่วนโรสนั้นดูหัวน้ใจกับสิ่งที่หล่อนมองไม่เห็น

“คะพี่” พระพายรับคำพยายามตบรองเท้าต่อ ตอนนั้นเอง ที่เม็ดยาเม็ดใหญ่กระเด็นออกมาจากรองเท้า กลิ้งกระดอนไปรวมกับกองหินสีขาวที่ปูบนทางเดินใหญ่ เธอจึงมองมันอย่างแปลกใจ แต่ก็ได้สังเกตเห็นว่ามันหน้าตาอย่างไร เพราะมันก็คงเป็นเพียงก้อนหินก้อนหนึ่งเท่านั้นเอง

เธอสวมรองเท้าคัทชูส้นเตี้ยไว้เช่นเดิม สองมือเรียวกค่อยๆ หอบเอาสิ่งของต่างๆ ขึ้นอุ้มไว้แนบอก แต่อยู่ๆ สัมภาระชิ้นหนึ่งก็พลันเกี่ยวสร้อยยันต์ที่ผูกอยู่กับลำคอระหง มันคล้อยอยู่อย่างนั้นแม้พระพายจะพยายามปลดมันออกด้วยการขยิบซ้ำของนิ้วมือก็ตาม จนแล้วจนรอดซ้ำของมากมายก็เทกระจาดลงกับพื้น พระพายพยายามฝืนจนสุดแรงแล้ว แต่ก็หอบของทั้งหมดนี้ไม่ไหว มันหล่นลงกองกับพื้นไปพร้อมๆ กับยันต์ของเธอที่ไม่ควรจะหลุดออก

“อะ!!” พระพายร้องเสียงหลง รีบย่อตัวลงมองหายันต์ของเธอที่จมหายลงไปใกองซ้ำของ เธอพยายามควานหาก่อนใบหูเล็กจะได้ยินเสียงอะไรบางอย่างที่ทำให้หวาดหวั่น

เสียงฝีเท้ามหาดังขึ้นดังอสุณีบาดฟาดลงกับผืนพสุธา พื้นดินหนาแน่นสะท้านในทุกครั้งที่ลึ่งนั้นก้าวย่างเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ ทำเอามือไม้ของพระพายสั่นเทาและตัวแข็งทื่อไปหมด

ท้องฟ้าที่เคยสดใสกับพระอาทิตย์ดวงโตที่เจิดฉายอยู่เหนือหัว

อยู่ๆ ก็พลันมีดมืดลงสนิท รวากับมืออะไรบดบังดวงสุริโยให้ดับไปในชั่วพริบตาเดียว พระพายรับรู้ได้ทันทีว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นเพราะเธอรู้ซึ่งสิ่งใดปกป้อง...

“พ่อ...” ภายในหัวที่ว่างเปล่าชาวโพลนของพระพามีเพียงใบหน้าของพ่อเท่านั้นที่เธอนึกถึง เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอกำลังจะได้เผชิญหน้ากับสิ่งใด แต่มันทำให้เธอรู้สึกหวาดกลัวเสียจนแทบสิ้นสติริมฝีปากเล็กของพระพายสั่นระรัว แม้จะพยายามพรั่นสวมนต์บทที่พ่อเคยสอน แต่ปากไม่รักดีมันก็ดันสั่นเทาด้วยความหวาดผวาศีโยจนเธอเองต้องพยายามขบกรามข่มมันเอาไว้

น้ำตาใสเอ่อนองท่วมดวงตากลมไปหมดแล้ว ถึงอย่างนั้นแสงสว่างก็ยังคงไม่หวนกลับคืนมาอยู่ดี แม้บรรยากาศตอนนี้จะทำให้เธอรู้สึกหนาวเหน็บเสียจนถึงสันหลัง แต่เหงื่อกาฬเม็ดโตกลับผุดขึ้นจากผิวกายขาว ไหลซึมลงกับเสื้อตัวบางเสียจนแทบโชกกายเธอ

หัวใจดวงเล็กๆ ของพระพายเต้นแรงถี่รัวจนแทบจะระเบิดคาอกลมหายใจหอบถี่พุ่งออกมาจากริมฝีปากและจมูกเสียจนเธอรับรู้ได้ถึงความปลอดภัยที่ที่เกิดขึ้นภายในปอด ในขณะที่เสียงตึงตังยังคงดังขึ้นเรื่อยๆ พระพายรู้ว่าอะไรบางอย่างกำลังขยับเข้ามาใกล้ แต่เธอไม่กล้าที่จะเงยหน้าขึ้นมอง

ทันใดนั้นเองอยู่ๆ แสงสว่างเรืองรองก็พลันปรากฏขึ้นมาจากด้านหลังของเธอ ความอบอุ่นดังแสงตะวันยามรุ่งสางช่วยขับไล่ความหนาวเหน็บนี้ให้ออกไปจนหมดสิ้น ก่อนดวงสุริยาดวงโตกลับมาสว่างเจิดฉายได้อีกครา สองมือกลับมาขยับได้อีกครั้ง เธอจึงรีบคว้าหาสร้อยยันต์จันเจอ มือเล็กๆ กำมันไว้จนแน่นก่อนที่เสียงหนึ่งจะดังขึ้นเป็นการถามไถ่

“หาอะไรอยู่หรือ”

เจ้าของเสียงทุ้มต่ำเอ่ยถามอย่างเป็นมิตร ทำให้พระพายต้อง

รีบเช็ดน้ำตา แล้วหอบหิ้วของมากมายของเธอขึ้นมายังที่เดิม ก่อนจะ
หันไปเผชิญหน้ากับเขา

“พะ...พอดีทำของตกนะค่ะ...”

ทันทีที่สาวเจ้าหันไปมอง ภาพของชายที่ยืนอยู่เบื้องหน้ากลับ
ทำให้พระพายถึงกับตกตะลึง ชายร่างสูงใหญ่กับเรือนผมยาวสีทอง
สว่าง แผ่นอกหนาที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของเขาเปล่งปลั่งดัง
ทองคำ ใบหน้าคมรับกับคิ้วดกหนาได้รูป และนัยน์ตาสีทองเป็น
ประกายระยิบระยับยิ่งเมื่อต้องแสงอาทิตย์ น่าแปลกที่ชายคนนี้นั่ง
เพียงกางเกงสะดอสีขาวตัวเดียวเท่านั้น แม้แต่สองเท้าเองก็ยังเปลือย
เปล่า

“อยากให้ข้าช่วยหารีเปล่า” เขาเอ่ยถาม

“มะ...ไม่เป็นไรค่ะ! หะ...หาเจอแล้ว” พระพายรีบตอบ พลันรีบ
ละสายตาออกจากเรือนกายอันน่าหลงใหลนั้นเสียก่อนที่จะเธอจะเคลิด
เปิดโปงไปมากกว่านี้ ใบหน้างามแดงขึ้นน้อยๆ รวมถึงใบหูเล็กก็ร้อนฉ่า
ไปด้วย

“ข้าขอคุณน้อยได้หรือเปล่า” ตอนนั้นเองที่เจ้าของกายาใหญ่
พลันก้าวเข้ามาหา แล้วหยุดเว้นระยะห่างให้สาวเจ้าไม่รู้สึกรู้สิดัดจน
เกินไป ก่อนจะยื่นมือหนาให้เธอ

เจ้าของดวงตางามเหลือบขึ้นมองใบหน้าคมของเขาก็ครา จ้อง
มองอย่างพิจารณาว่าชายคนนี้จะไวใจได้หรือเปล่า ด้วยเส้นผมยาวกับ
สีตาที่ไม่คุ้นเคย มีหน้าข้าส่วนสูงที่สูงกว่าพระพายอยู่เกือบครึ่งเมตร
ได้ทำให้สาวเจ้าคิดเองเออเองว่าเขาคงเป็นชาวต่างชาติ กระทั่งเธอยอม
ยื่นยันต์ในมือให้เขาดู ชายร่างใหญ่จึงมองมันอย่างพิจารณา ก่อนจะ
ปริกรรมคาถาหนึ่งใส่ยันต์

“มาสิ ข้าผูกให้”

สิ้นคำเขาพระพายก็ถึงกับเลิกคิ้วสูง ดวงตางามมีแววเลิกลัก

อยู่น้อยๆ ก่อนจะหันหลังให้เขาผู้ก้นตลบคอเธอ แม้จะกล้าๆ กลัวๆ แต่ใจหนึ่งก็ยังคงคิดว่า หากอะไรบางอย่างนั้นกลับมาตอนเธอไม่มียันต์นี้ผูกติดกับตัวมันคงไม่ดีแน่ๆ

“อะ...ขอบคุณค่ะ”

พระพายเอ่ยด้วยเสียงสั้น หัวใจของเธอเต้นโครมครามอย่างไม่มีสาเหตุ ในขณะที่เส้นผมสีทองเส้นหนึ่งถูกแซมลงกับเส้นผ้ายสีแดงสดของสร้อยยันต์ ชายหนุ่มผู้กลายเป็นทั้งสองฝั่งจนเชื่อมกันสนิท พระพายไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเขาผู้ก้นตลบคอเธอเสร็จเรียบร้อยแล้ว เพราะมือหนาของเขานุ่มนวลกับเธอเหลือเกิน

สายลมเย็นเฉื่อยเฉื่อยพัดมาแผ่วเบา ยามมันต้องกายขาวของพระพายก็พากลิ่นหอมของเธอโชยไปเตะปลายจมูกคม กลิ่นหอมของน้ำอบโบราณทำให้ชายหนุ่มเผลอดอมดมเส้นผมเงางามนี้อย่างเผลอไผล ทุกอย่างรอบกายเหมือนหยุดนิ่ง เวลาที่กำลังเดินไปข้างหน้าดูเหมือนหยุดลงชั่วขณะหนึ่ง ปล่อยให้เจ้าของกายาใหญ่ได้ดอมดมกลิ่นนี้จนพอใจเสียก่อน เพียงแต่...

“อะ...อะ...” สาวเจ้ากลับรีบขยับตัวออกห่าง หันใบหน้านามมองชายร่างใหญ่ที่ยังคงยืนโหยหาอยู่ที่เคยมีของเขา “คะ...คือ...ขอบคุณค่ะ”

สาวเจ้ารีบเอ่ยขอบคุณอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับโค้งศีรษะให้เขาแทนการไหว้ เพราะสองมือเธอปล่อยออกจากสัมผัสทะเล่านี้นี้ไม่ได้แล้ว

“เจ้าชื่ออะไร” ตอนนั้นเองที่คนตรงหน้าเอ่ยถามนามของเธอ

พระพายกระซิบบอกข่าวของของเธอจนแน่น ด้วยหัวใจของเธอแทบระเบิดออกมาของอยู่เบื้องหน้าเขา สองมือขยับยกสัมผัสกระซิบบับริมฝีปากอิมน้อยๆ แล้วค่อยตอบ

“พระพายค่ะ...”

โบหน้าพระพายแดงแจ๋ แต่เขาไม่ได้เอื้อนเอ่ยคำใดตอบกลับ
เอาแต่จ้องมองใบหน้างามของเธออยู่อย่างนั้นจนพระพายเองเริ่มทำตัว
ไม่ถูก แต่ก่อนที่จะได้เอ่ยต่อ เธอก็พลันรีบขอตัวไปก่อน

“ตะ...ต้องไปแล้วค่ะ ขอบคุณมากๆ เลยนะคะ”

ชายตรงหน้าทำได้เพียงส่งยิ้มหวาน เขาพยักหน้าน้อยๆ เป็น
คำตอบ ก่อนพระพายจะค้อมศีรษะให้เขาอีกครั้งแทนการบอกลา

ร่างบางรีบจำอำวเดินจากไปเร็วจี๋ ก่อนที่จะนึกขึ้นได้ว่าเธอเอง
ก็ไม่ได้ถามชื่อเสียงเรียงนามของเขา ครั้นพอคิดได้ก็ถึงกับหยุดก็กอยู่
กับที่ แล้วรีบหันกลับไปมอง แต่ตอนนี้เขากลับหายไปจากตรงนั้น
เสียแล้ว

ดวงตางามกะพริบปริบๆ คนอะไรไปไวมาไวเหลือเกิน...

แต่ไม่มีเวลาให้คิดนาน เมื่ออยู่ๆ เสียงของรุ่นพี่ปี 2 ก็พลันตะโกน
เรียกเธอ

“น้องพระพาย!! เร็วๆ หายไปไหนมา!”

เสียงเล็กแหลมของรุ่นพี่ดังทะลุเข้าไปถึงแก้วหูชั้นใน เธอจำต้อง
รีบก้าวไปหาหล่อนก่อนที่หล่อนจะฉีกเนื้อเธอเป็นชิ้นๆ เพราะหน้าตา
บูดบึ้งยิ่งกว่ายักษ์มารเสียอีก...